

Rose

三千大梦叙平生 ซานเซียบคำเป็นชั่วฉวีเงิย เขียน

ก๊อดก้อนเกลือก๊อน แปล

GURIGO วาด

EMERGENCY

พ่อมดแม่มด
ของผมน
กลัวเลือด
เสียบจนเป็นลมคอพับ

我家吸血鬼他晕血

Rose

พ่อแวมไพร์ของผม
กลัวเลือดเสียจนเป็นลมคอพับ

我家吸血鬼他暈血

三千大梦叙平生

ซานเซียนต้าเหมิงชวีผิงเซิง

เซียน

กั๊ดกั๊นเกลือกิน

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

พ่อนวมไพร่ของผมหักเลือดเสียจนเป็นลมคอพับ
我家吸血鬼他晕血

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《我家吸血鬼他晕血》(Wo Jia Xi Xie Gui Ta Yun Xie)

Author © 三千大梦叙平生 (San Qian Da Meng Xu Ping Sheng)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8109-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ รัมภ์รดา เทพทิพย์, ปาณิสรา สุอุทัย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก วรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร

ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด, ศุภิสรา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร วรณรวิ, ปุณยวิชัย พันธ์แก้ว

กดหน้าอกต้องกดลึก ห้าเซนติเมตร

“สังเกตให้ดี เวลากดหน้าอกต้องวางมือไว้ตรงกึ่งกลางหน้าอก แขนต้องเหยียดตรงและตั้งฉากกับร่างกายของผู้ป่วย กดให้ลึกถึงห้าเซนติเมตร อย่ากดตื้นไปเฉียว กดตื้นไปก็เหมือนไม่กดนั่นแหละ แต่ลึกไปก็ไม่ได้เหมือนกัน เกิดกดจนซี่โครงหักขึ้นมา หลังจากนั้นจะอธิบายกับผู้ป่วยลำบาก”

ช่างเฝ้าเจ็บลูกจากหุ่นสาธิตทางการแพทย์ แล้วตบมือส่งสัญญาณให้กลุ่มนักศึกษาแพทย์ที่กำลังรอคอยอย่างใจจดใจจ่อตรงหน้าเริ่มฝึกภาคปฏิบัติได้ ส่วนตัวเองลากเก้าอี้มานั่ง เตรียมเอาบันทึกลงเข้าเวชของเมื่อวานมาทำต่อให้เสร็จ

แพทย์หนุ่มหน้าตาดี ไม่ว่าเมื่อไรก็ดึงดูดความสนใจจากสาว ๆ ได้เสมอ ยังไม่ทันได้นั่งจนเก้าอี้อุ่น เหล่าเด็กสาวก็พากันเบียดเสียดเข้ามาใกล้

นักศึกษาหญิงคนหนึ่งที่เดินนำถูกเพื่อนดันออกมา เธออึ้งอยู่นาน ใบหน้าสวยแดงเถื่อไปถึงลำคอ “อาจารย์ช่างคะ ก่อนพวกเราจะมาที่นี่ อาจารย์อีกคนเคยพูดถึงคุณไว้ด้วย แล้วยังบอกว่าพวกเราไม่ควรเรียกคุณว่าอาจารย์ ต้องเรียกว่ารุ่นพี่ถึงจะถูก...รุ่นพี่เรียนจบก่อนพวกเราที่รุ่นหระคะ แล้วจบจากมหาวิทยาลัยแพทย์ที่นี่เหมือนกันหรือเปล่า”

“เดี๋ยวนี้มุกหลอกถามอายุของพวกคุณล้าล้าชานาดีนี้เชียว?”

ในฐานะหนุ่มหล่อประจำแผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาลอันดับหนึ่งประจำเมือง ช่างเฮาเจียชินซากับการถูกปฏิบัติด้วยความกระตือรือร้นที่มากเกินไปพอได้เห็นได้ชัด เขาเบี่ยงประเด็นด้วยความชำนาญ สายตายังไม่ละจากกระดาดตรงหน้า “ถึงไม่รู้ว่าคุณครูของพวกคุณคือคนไหน แต่ถ้าคุณปู่คุณตาพวกนั้นพูดถึงผม ก็คงไม่มีทางเป็นเรื่องดีแน่ ที่เล่าให้พวกคุณฟังนี่คือเรื่องที่ผมขโมยกระต่ายจากตึกสรีรวิทยา หรือเรื่องที่เอาหม้อรุมเมตมาต้มกระดูกล่ะ”

เหล่านักศึกษายังอยู่ในช่วงเวียนแผนก เพื่อที่จะเพิ่มบุคลากรรุ่นใหม่ไฟแรงให้แผนกฉุกเฉิน ทุกคนจึงพร้อมใจกันอาศัยหน้าตาของเดือนประจำแผนกช่างในการเรียกแขก หวังเพิ่มโอกาสช่วงชิงแรงงานที่มีคุณภาพมาช่วยงานได้สักคนสองคน

ถึงแม้ว่าเขาจะไม่สนใจเรื่องไร้สาระพวกนี้เลยแม้แต่น้อย แต่ด้วยข้อเสนอนี้น่าดึงดูดใจในการลาไปค้นบทความวิจัยที่ห้องแล็บ ท้ายที่สุดช่างเฮาเจียก็ต้องยอมสยบต่ออำนาจมืด รับภารกิจอันทรงเกียรติที่ว่าแสนยากเย็นนี้มาด้วยใจที่แน่วแน่

เมื่อพบว่าไม่ใช่แค่หน้าตาดีเท่านั้น แต่อาจารย์ยังคุยง่ายอีกด้วย นักศึกษาสาวหลายคนจึงเริ่มมีความกล้ามากขึ้น เด็กสาวผมสั้นที่ถูกเพื่อนผลักมาข้างหน้า ตัดสินใจเลิกทำตัวซุกซน และก้าวไปข้างตัวเขาอย่างมาดมั่น

“ไม่ใช่ทั้งคู่ละ อาจารย์เล่าว่าคุณตากเลือดกานไ่ว้ที่ระเบียงตอนกลางดึกแต่จู่ๆ ฝนก็ตกหนักจนชุดบลิ้วไปตามลม ทำเอานักศึกษาแตกตื่นไปครึ่งหอ สุดท้ายอาจารย์เขาเลยเอาไม้รวกมาเชยมันให้ตกลงมา”

“งั้นก็อาจารย์หลี่ละสิ เห็นเขาดูอย่างนั้น ที่จริงเป็นคนดีมากเลยนะสมัยก่อนตอนที่เขาดูแลตึกกานไ่ว้ ยังไม่เคยว่าอะไรพวกผมที่เข้าไปแซ่แอร์ฟรีที่ห้องเก็บศพสักครั้ง...”

พอพูดถึงวีรกรรมเด็ดสมัยเรียน ช่างเฮาเจียก็ซิกคันปาก เขาหมุนเก้าอี้มาหา ตั้งท่าจะแนะนำประเพณีอันยาวนานของมหาวิทยาลัยแพทยให้เหล่าน้องฟัง แต่ทันใดนั้นเองประตูห้องทำงานก็ถูกผลักเข้ามา “เหล่าช่าง

มานี้เร็ว เกิดอุบัติเหตุรถยนต์ คนเจ็บลืบกกว่ารายถูกส่งตัวมาโรงพยาบาล
เราทีเดียว คนช่วยไม่พอแล้ว!”

“ไปเดี๋ยวนี้แหละ พวกคุณใครที่ได้คะแนนปฏิบัติเกินกำลึง ตามผม
ลงไปสองคน ถ้าคนไม่พอ ให้รีบเข้าไปช่วย ส่วนที่เหลือรออยู่ในห้องทำงาน
ไปก่อน จำไว้ว่าอย่าวิ่งไปหั่วละ”

ช่างเฮ้าเจียทั้งปากกาหมึกซึมแล้วลุกขึ้น เห็นนักศึกษาแพทย์ด้านหน้าสุด
สองคนตามมาอย่างรู้หน้าที่ ไม่มีเวลาให้พูดอะไรมาก เขาฉวยหน้ากาถอนามัย
ขึ้นสวม กลัดกระดุมชุดแล้วเร่งฝีเท้าตามเพื่อนร่วมงานออกจากห้อง

ภายในห้องฉุกเฉินก้องไปด้วยเสียงร้องครวญครางตรงนั้นที่ตรงนี้ที่
บนร่างกายของผู้บาดเจ็บบางคนยังเต็มไปด้วยคราบเลือด

ตำรวจจราจรที่อยู่อีกฟากหนึ่งร้อนรนจนมือไม่มาไม่หยุด เมื่อเห็นว่า
มีแพทย์เข้ามาสมทบก็รีบเข้ามาอธิบาย “คุณหมอ รถมินิบสพลิกคว่ำลงคูน้ำ
แล้วลากรถเก๋งอีกคันพลิกคว่ำไปด้วย ผังมินิบสบาดเจ็บลืบกกว่าราย อาการ
ทั้งหนักและเบา ส่วนคนในรถเก๋งเหมือนจะไม่หายใจแล้ว...”

“ไม่หายใจแล้ว?”

ช่างเฮ้าเจียใจหล่นวูบ รีบแหวกฝูงชนให้พ้นทาง มองแวบเดียวก็เห็น
ผู้ป่วยหน้าตาซีดเซียวจนน่าตกใจบนเตียงตรวจ

อีกฝ่ายเป็นผู้ป่วยที่หน้าตาหล่อเหลามาก สำหรับแพทย์แล้ว แน่นอน
ว่ารูปร่างหน้าตาควรถูกจัดไว้ในลำดับความสนใจเกือบสุดท้าย แต่อย่างไรเสีย
ก็ยังมีความคนที่รูปร่างหน้าตาโดดเด่น จนทำให้ต้องนำเรื่องนี้มาพิจารณาเป็น
อันดับแรก

เขาอนหนึ่งไม่ไหวติงบนเตียงตรวจ หน้าอกถูกแพทย์ด้านข้างกดอย่าง
คล่องแคล่ว แต่เจ้าตัวกลับยังคงไร้การตอบสนอง เครื่องวัดสัญญาณชีพ
ที่อยู่ด้านข้างแสดงเพียงเส้นตรง

“ทำไมหน้าไม่มีสีเลือดสักนิดเลยละ...ผ่านมานานแค่ไหนแล้ว มีบาดแผล
ภายนอกหรือเปล่า”

ช่างเฮ้าเจียสาวเท้าเข้าไปอย่างรวดเร็ว รับถุงมือจากพยาบาลมาสวม

ส่วนพยาบาลด้านข้างหมวดคิวเป็นปมระหว่างความหาเส้นเลือดอย่างสุดชีวิต เมื่อได้ยินเสียงถามก็เงยหน้าเหลือบมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง “รวมเวลาบนรพพยาบาลแล้วยี่สิบห้านาทีค่ะ ไม่มีบาดแผลที่เห็นภายนอก ไม่มีรอยเลือดที่เห็นได้ชัด”

“ผมทำเอง คุณลองวัดความดันโลหิตแบบแมนวลดู”

เมื่อเห็นว่าความเร็วของพยาบาลที่รับหน้าที่ปั๊มหัวใจค่อยๆ ชะลอลง ช่างเข้าเจ็ยจึงตกแขนเสื้อ คุณเขาลงบนเตียงตรวจ รับช่วงต่อจากเธออย่างรวดเร็ว “ยังเปิดหลอดเลือดดำไม่ได้อีกเธอ เส้นเลือดเล็กไป?”

“ยังหาไม่เจอค่ะ...”

พยาบาลที่ยืนอยู่อีกด้านเงยหน้าขึ้นอย่างระมัดระวัง น้ำเสียงเจือความลังเล ช่างเข้าเจ็ยแขนกระตุกอย่างห้ามไม่อยู่ หัวใจจะกดหน้าอกของผู้ป่วยที่อยู่ใต้มือยุบลงลิบเซนติเมตรอยู่แล้ว “หาไม่เจอ? ความดันโลหิตจะต่ำขนาดนี้ได้ยังไง...วัดแมนวลได้เท่าไร?”

“ยังวัดไม่ได้เลย...”

เมื่อได้ยินคำตอบของอีกฝ่าย ช่างเข้าเจ็ยจึงถอนหายใจหนัก ๆ อย่างกลืนไม่อยู่ แม้มือจะยังเคลื่อนไหวไม่หยุด แต่ถึงอย่างนั้นก็อดเงยหน้าขึ้นมาไม่ได้ “ฉันขอถามหน่อย ตกลงเรากำลังยื้อชีวิตไปเพื่ออะไรกันแน่”

เพิ่งพูดจบ ก็มีเสียงตะโกนรื้อรณรงค์มาจากนอกประตู “คุณ คุณคะ เข้าไปในห้องฉุกเฉินไม่ได้นะคะ!”

ผู้คนหันไปตามเสียง เห็นชายร่างสูงใหญ่กำยาพุงเข้ามาจากนอกประตู ชายคนนั้นเข้ามาก็ไม่พูดไม่จา พุงมาข้างเตียงตรวจ แล้วกระซกข้อมือผู้ป่วยที่เหมือนว่าจะเปลี่ยนเป็นผู้ตายแล้วอย่างแรง

แผนกฉุกเฉินมีสารพัดละครชีวิตของมนุษย์ให้ชมตลอดทั้งปี ช่างเข้าเจ็ยอดคาดเดาในใจไม่ได้ว่าแขกไม่ได้รับเชิญที่พุงเข้ามาราวกับพายุคนนี้จะร้องไห้ร้องให้หรือเอะอะโวยวายกันแน่ แต่ถึงอย่างนั้นมือของเขาก็ยังคงกดหน้าอกต่อไปไม่มีหลุดจังหวะ “คุณครับ รบกวนถอยไปหน่อย เหลือพื้นที่ให้เราได้ช่วยชีวิตคนเจ็บด้วยครับ ขอขอบคุณสำหรับความร่วมมือ”

ผู้มาใหม่หมวดคิวเล็กน้อย มองมาที่เขาและแม้มปากอย่างไม่พอใจ

เขาเป็นคนร่างสูง แขนยาว ดูแล้วเหมือนจะสูงประมาณหนึ่งร้อยเก้าสิบ
พอมายืนหน้าช่างเฮ้าเจียที่สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแปดแล้ว เพื่อนร่วมงานที่
รับชมจากด้านข้างถึงกับอกลั่นขวัญแขวนไปด้วย ในจังหวะที่ตั้งใจจะเข้าไป
ขวาง ชายร่างกำยำกลับก้าวไปข้างหน้า มองสีหน้าซีดเขียวของคนเจ็บ แล้ว
เลิกคิ้วเร็วขึ้น

ใบหน้าของช่างเฮ้าเจียยังคงเรียบนิ่ง เขาชำเลืองมองนาฬิกาข้อมือ
อย่างไรอารมณ์ “เปิดหลอดเลือดดำต่อไป พยายามให้ถึงสามลิบนานทีแล้ว
ค่อยว่ากันอีกที”

“คุณหมอ...คือว่า อันที่จริงมันเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิด...”

ท่ามกลางความเงียบขรึมของช่างเฮ้าเจีย ในที่สุดชายร่างกำยำก็ยอมเปิดปาก
น้ำเสียงของเขาไม่ได้ฟังดูหุนหันหรือฉุนเฉียวอย่างที่คิด ที่จริงแล้วออกจะ
ดูสุภาพเป็นมิตรเสียด้วยซ้ำ “เขาไม่ได้เป็นอะไรทั้งนั้น แค่พอดิเห็นเลือด
เลยกลัวจนเป็นลมไปเท่านั้นเอง คุณหมอไม่ต้องยุ่งยากหรอก เดี่ยวผมจะพา
เขากลับไปเอง”

“ตอนนี้ผู้ป่วยหัวใจหยุดเต้นและไม่หายใจ ยังอยู่ในช่วงยื้อชีวิต กรุณา
อย่าขัดขวางขั้นตอนช่วยเหลือด้วยครับ”

ช่างเฮ้าเจียทำงานที่แผนกฉุกเฉินมาสองปี เคยพบเจอญาติผู้ป่วย
ประเภทที่ต่อให้ประกาศว่าหมดหนทางรักษา ก็ยังจะขอร้องให้แพทย์และ
พยาบาลช่วยยื้อชีวิตต่อไป แต่ประเภทที่เอาแต่บอกว่าผู้ป่วยสบายดี จะพา
กลับบ้านให้ได้ลูกเดียวอย่างนี้ เขาเพิ่งเคยเจอเป็นครั้งแรก แม้ใบหน้าของเข
ายังคงเรียบเฉย แต่ในใจกลับเริ่มจินตนาการพล็อตดราม่ามาดกกรรม สาตแรงรัก
แรงแค้นอย่างห้ามไม่อยู่

เมื่อฝ่ายนั้นเห็นว่าเขาไม่คิดจะเปลี่ยนใจ จึงฉวยมือด้วยความมุ่งมั่น
แล้วจู่ๆก็กระซกแซกแซงผู้ป่วยอย่างแรง “พอแล้วๆ นายมาโรงพยาบาลทำไม
เนี่ย ทำคนเขาวุ่นวายกันหมด รีบไปได้แล้วๆ เลิกแสดงละครอยู่นี้สักที...”

“คุณครับ สัญญาณชีพของผู้ป่วยหายไปแล้ว ขึ้นคุณยังรบกวน
การรักษาอย่างนี้ต่อไป เขาได้เสียชีวิตจริง ๆ แน่”

เมื่อคนเจ็บถูกกระซกอย่างนี้ ช่างเฮ้าเจียก็หมดปัญญะจะช่วยชีวิต

ผู้ป่วยต่อ ได้เตรียมมืออีกแขนอีกฝ่าย ขณะที่เขาตั้งใจจะอธิบายว่าผู้ป่วยกำลังอยู่ในสภาวะอันตรายอย่างมาก ต่อให้ยื้อชีวิตก็ยังไม่แน่ใจว่าจะช่วยให้ฟื้นกลับมาได้ จู่ๆ คนที่ได้รับการตอบสนองมาตลอดกลับขยับตัว แล้วพลิกกายลงจากเตียงตรวจอย่างรวดเร็ว

การเคลื่อนไหวของเขาพลั้วไหวและนุ่มนวลมาก แม้จะอยู่ในสภาพที่ถูกลดกระดุมชุดสูทกับเสื้อเชิ้ตออก แต่ท่วงท่ากระโดดลงจากเตียงตรวจก็ยังคงดูดีไม่น้อย

“คุณหมอช่าง ผมนคงได้แต่แสดงความขอโทษจากใจจริงที่เสียมารยาทมารบกวนในวันนี้ อันที่จริงผมตั้งใจว่าจะไม่สร้างความเดือดร้อนให้พวกคุณ ผมจึงคิดจะรอนกว่าจะถูกตัดสินว่าเป็นศพและถูกนำไปจัดการ จากนั้นค่อยเลือกใช้แผนรับมือฉุกเฉินพิเศษของผมเองทีหลัง เสียหายที่เพื่อนนิสัยบู่ม่ามของผมคนนี้โผล่มา ทำลายแผนการของผม”

เขาดึงแผ่นอิเล็กโทรด¹ ออกจากอก นิ้วเรียวยาวติดกระดุมเสื้อเชิ้ตอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นวาดแขนข้างหนึ่งมาด้านหน้า โค้งคำนับให้ช่างเฝ้าเจียอย่างสง่างาม “สำหรับความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในวันนี้ ผมต้องขอภัยจากใจจริงอีกครั้ง ได้โปรดลืมอุบัติเหตุครั้งนี้เสีย ฟ้ามีดแล้ว ขอให้พวกคุณนอนหลับฝันดีในคืนนี้ครับ”

ช่างเฝ้าเจียหันกลับไปด้วยความตกตะลึง เหลือบมองเส้นตรงที่ราบเรียบตลอดเส้นบนเครื่องวัดสัญญาณชีพที่อยู่ด้านหลัง ในที่สุดก็ห้ามตัวเองไม่อยู่กดโทรศัพท์ “เรียกแผนกจิตเวชมาหน่อย ผมว่าถ้าปัญหาไม่ได้อยู่ที่เขา ก็ต้องอยู่ที่ผมแล้วแหละ...”

¹ แผ่นอิเล็กโทรด (Electrode Pad) คือแผ่นนำไฟฟ้าที่ใช้ในการส่งหรือรับสัญญาณไฟฟ้า ระหว่างร่างกายกับอุปกรณ์ทางการแพทย์หรืออุปกรณ์ไฟฟ้าอื่นๆ เช่น การกระตุ้นหัวใจด้วยไฟฟ้า

วัคชินพิษสุนัขบ้า ต้องไปศูนย์ป้องกันและควบคุมโรค

“คุณหมอช่าง ผมเชื่อว่าคุณก็คงเป็นสุภาพบุรุษคนหนึ่ง ทำไมเราไม่นั่งลงพูดคุยกันล่ะครับ”

ในขณะที่มือของช่างเฮ้าเจียกดโทรศัพท์อยู่ ชายคนนั้นก็ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าเขาอย่างกะทันหัน

ไม่มีใครมองเห็นว่าเขาข้ามเตียงตรวจกว้างๆ มาอยู่ข้างช่างเฮ้าเจียได้อย่างไร แต่เขาก็ยืนอยู่ตรงนั้นอย่างมั่นคง มือหนึ่งคว้าแขนของช่างเฮ้าเจียไว้ ใบหน้ายังคงประดับรอยยิ้มสุภาพ

ทั้งสองอยู่ใกล้กันมากจนช่างเฮ้าเจียตระหนักได้อย่างชัดเจนว่าอีกฝ่ายยังคงไม่มีสัญญาณชีพ ยังคงไม่หายใจ ผิวหนังปราศจากสีเลือด รูม่านตาก็ยังขยายใหญ่

ไม่ว่ามองจากมุมไหน ล้วนเป็นภาวะของการเสียชีวิตทั้งสิ้น

ถ้าว่ากันตามสามัญสำนึก ตอนนี้คุณหมอช่างควรขว้างโทรศัพท์ที่ทิ้งร่องตะโกนว่า ‘ผีหลอก’ แล้วหนีไปถึงจะถูก แต่นักศึกษาแพทย์สองชีวิตที่ยืนตาปริบๆ อยู่ตรงทางเข้า เดือนประจำแผนกช่างผู้แบกรับภารกิจอันใหญ่หลวงย่อมไม่อาจยอมจำนนง่ายๆ จนทำลายภาพลักษณ์อันจิตจรัสของทั้งแผนก

ช่างเฮ้าเจียใช้เวลาหนึ่งวินาทีในการคิดหาวิธีรับมือ ก่อนจะก้มลงมอง

พอพบว่าเท้าของอีกฝ่ายยังยื่นอยู่กับพื้น หัวใจจึงค่อยได้รับการปลดปล่อย

“ห้องฉุกเฉินไม่ใช่ที่ไว้คุยเล่น ถ้าคุณอยากอธิบายเรื่องในวันนี้ เราไปคุยกันที่ห้องทำงานของผมอย่างละเอียดก็ได้ครับ”

อาการบาดเจ็บของคนที่เหลือ ส่วนมากเป็นเพียงบาดแผลทั่วไป กำลังคนที่มืออยู่ตอนนั้นนับว่าเพียงพอ ท่ามกลางสายตาเศร้าสร้อยระคนฮึกเหิม ห้องฉุกเฉินราวกับเป็นฉากส่งลาวีรชนแห่งรัฐเยียนริมแม่น้ำ¹ คุณหมอช่างยังคงก้าวเดินอย่างใจเย็น นำแขกไม่ได้รับเชิญทั้งสองออกจากห้องฉุกเฉิน มุ่งสู่ห้องทำงานของตัวเอง

เพิ่งจะเข้าห้องทำงาน เว่ยหลงก็ก้าวเข้ามายกมือขวาที่ยังไม่ทันได้ถอดถุงมือของช่างเข้าเจ็ยขึ้น โน้มกายลงด้วยท่วงท่าสง่างาม แล้วจุ่มพิตอย่างแผ่วเบาลงบนหลังมือ “คุณสุภาพบุรุษรูปงาม ผมมาจากยุคกลาง สมัยโบราณ เป็นแวมไพร์ที่สืบเชื้อสายอังกฤษ ยินดีที่ได้รู้จักครับ กรุณาอนุญาตให้ผมได้กล่าวคำทักทายอันจริงใจที่สุดแก่คุณ...”

“ถึงจะไม่ແມ່ນเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติของยุโรปยุคกลางก็เถอะ แต่อย่างน้อยผมก็รู้ว่า ธรรมเนียมการจับมือควรเอาไว้ใช้กับสุภาพสตรี”

ช่างเข้าเจ็ยถอดถุงมือแล้วยัดใส่กระเป๋าลือกาวน์ มองคนที่ดูอย่างไรก็เหมาะจะส่งเข้าแผนกจิตเวชตรงหน้าอย่างระมัดระวัง “เดิมทีผมอยากให้คุณนำหลักฐานออกมายืนยันว่าคุณเป็นแวมไพร์ แต่ดูจากสภาพตอนนี้ ถ้าคุณไม่ใช่แวมไพร์ คุณก็คงต้องเขียนแก้ไขวิธีตัดสินภาวะการตายของวงการแพทย์ใหม่ทั้งหมดแล้วละ...”

“ในระบบวิทยาศาสตร์ของพวกคุณ พวกผมก็เป็นตัวตนที่เป็นปฏิกิริยากับวิทยาศาสตร์อยู่แล้วไม่ใช่เหรอ”

เว่ยหลงพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม เลี่ยงการถกเรื่องธรรมเนียมจับมือได้อย่างแนบเนียน “อนุญาตให้ผมได้แนะนำเพิ่มเติมอีกสักนิด นี่คือเพื่อน

¹ กล่าวถึงจิงเคอ นักฆ่าชื่อดังแห่งยุคครันรัฐ ผู้วางแผนเดินทางไปยังรัฐฉินเพื่อลอบสังหารจิ้นซีฮ่องเต้ ก่อนจะไป เขาได้บอกลารัชทายาห์รัฐเยียนและคนอื่นๆริมแม่น้ำอี้ โดยรู้ว่ตนเองคงไม่มีชีวิตรอดกลับมา เกิดเป็นภาพอันกล้าหาญหาว่าโคกเศร้า

และพ่อบ้านผู้ซื้อสัตย์ของผม เขาชื่อเฮ้อเจียหลุน เป็นมนุษย์หมาป่าที่ถูก
รบกวนด้วยโรคบางอย่างมาโดยตลอดเหมือนกันกับผม”

หลังจากที่ความเชื่อและทัศนคติที่เขามิ่ต่อโลกถูกแวมไพร์ตนหนึ่ง
ทำลายลงจนหมดสิ้น ซ่างเฮ้าเจียก็ทิ้งการยืนหยัดปกป้องแนวหน้าของ
วิทยาศาสตร์อย่างไม่ลังเล เรียกความเป็นมืออาชีพในฐานะแพทย์แผนกฉุกเฉิน
กลับคืนอย่างรวดเร็ว พร้อมหยิบแฟ้มเวชระเบียนจากด้านข้างขึ้นมา “จริงสิ
ผมจำได้ว่าเพื่อนของคุณบอกว่าที่คุณหมดสติไปเป็นเพราะเห็นเลือด แสดงว่า
ที่จริงแล้วคุณเป็นโรคกลัวเลือดอย่างนั้นหรือ”

“พูดไปแล้วก็น่าอายนะครับ แต่ผมเป็นโรคกลัวเลือดจริงๆ”

เว่ยหลงเผยรอยยิ้มเจ็บความเสียใจ ก่อนจะโค้งลงเล็กน้อยให้เขา
“ในความเป็นจริง ตอนแรกผมหลบเลี่ยงอุบัติเหตุรถยนต์ที่เกิดขึ้นอย่าง
กะทันหันได้โดยไม่มีปัญหาแล้ว เพียงแต่ภาพที่เห็นตอนลงมาที่พื้นมีแต่เลือด
เต็มไปหมด ผมเลยสูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหวไปชั่วคราว
พวกเราต้องขอภัยจากใจจริงที่สร้างความไม่สะดวกและความยุ่งยากให้
โรงพยาบาลของพวกคุณ ขอรับรองว่าจะจัดการและไม่สร้างความลำบาก
ให้พวกคุณแน่นอน”

“ทางโรงพยาบาลเราไม่มีปัญหาอะไรหรอก แต่ขอโทษที่ผมต้องพูด
ตรงๆ นะ เป็นแวมไพร์แต่ดันกลัวเลือดเนี่ย พูดไปพูดมาก็เกือบจะเป็น
โรคเรื้อรังแรงถึงชีวิตเลยนะครับ คุณไม่ได้อำผมเล่นอยู่ใช่ไหม”

ถูกแวมไพร์ที่เหมือนเพิ่งหลุดออกมาจากหนังพากย์เสียงบั่นหัวไม่หยุด
ไม่หย่อนจนมันไปหมด ซ่างเฮ้าเจียได้แต่นวดขมับ ในที่สุดก็ทนไม่ไหวจนต้อง
ตบตบถ้อยคำเย็นเยือกเกินเหตุของเขา

เว่ยหลงไม่ได้แสดงอาการไม่พอใจที่ถูกขัดจังหวะเลยแม้แต่น้อย
ตรงข้ามกลับถอนหายใจเบาๆ อย่างจนปัญญา พยักหน้าพาลงกล่าวเห็นพ้อง
“ผมก็กลุ้มใจเพราะเรื่องนี้อยู่บ่อยๆ เหมือนกัน เพราะเรื่องชวนปวดหัว ผม
ถึงได้ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากแยกตัวห่างจากเผ่าพันธุ์ของตัวเองเป็นเวลา
นาน...”

“แยกตัวห่างอะไรของนายหา เป็นแวมไพร์เลือดบริสุทธิ์จากยุคกลาง

แท้ๆ แต่ถูกตึกเลือดบริสุทธ์ทำให้ตกใจจนกลายเป็นหิน หลับยาวมาจนถึงศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ทำเอาตระกูลเลือดบริสุทธ์ของพวกนายคิดว่าตัวเองสูญสิ้นทายาทไปแล้ว จันว่าอย่างนายเนี่ยเรียกแวมไพร์ก็ยังจะถูกกว่า”

เว่ยหลงยังไม่ทันเล่าจบดี มนุษย์หมาป่าด้านข้างก็พูดแทรกขึ้นมาอย่างไม่สบอารมณ์ ซ้ำยังก้าวเข้ามา แยกเขี้ยวใส่เว่ยหลงอย่างยั่ว

เว่ยหลงมองเขาด้วยความเสียดาย สายหน้าพลางถอนหายใจ “ที่บอกกันว่ามนุษย์หมาป่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่ตัดขาดจากความเป็นสุภาพบุรุษ คำพูดนี้ไม่ผิดเลยจริงๆ ตอนนี้นั่นกำลังคุยกับคุณหมอช่าง นายยังจะต้องเอาเรื่องเก่าในอดีตพวกนี้มารบกวนบทสนทนาที่สนุกสนานของพวกเราได้อีกหรือ”

“นายเห็นใครหน้าตาดีก็จีบเขาไปหมด แต่ต่อให้จีบติดแล้วจะมีประโยชน์อะไร แคจะกัดเอาเลือดเขายังไม่กล้าเลย”

ภายใต้สายตาที่จ้องมองมาอย่างใจดีของแวมไพร์เก่าแก่ชั้นสูง มนุษย์หมาป่ารุ่นใหม่เผลอถอยหลังไปสองก้าวอย่างห้ามไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังเถียงกลับไปอย่างไม่ยอมแพ้

เว่ยหลงลูบคาง จ้องมองมนุษย์หมาป่าตรงหน้าราวกับกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง จากนั้นจึงส่ายหัวเบาๆ ด้วยความเสียดาย “เจียหลุน ชื่นนายยังเอาแต่ทำตัวหัวรุนแรงอย่างนี้ต่อไป จันคงต้องพิจารณาแล้วว่าควรพานายไปฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าดีไหม...”

“วัคซีนโรคพิษสุนัขบ้าไม่ต้องมาโรงพยาบาลครับ ไปที่ศูนย์ป้องกันและควบคุมโรคประจำมณฑล ลงทะเบียนที่แผนกผู้ป่วยนอกก็พอ”

ช่างเฮ่าเจียพูดแทรกขึ้นมา แต่จู่ๆ ก็ควงปากกาในมือพลางขบคิด “ไม่ใช้สิ ผมไม่ค่อยแน่ใจว่ามนุษย์หมาป่าควรจัดอยู่ในสปีชีส์อะไรกันแน่ หรือไม่ฉันคุณลองพาเขาไปโรงพยาบาลสัตว์ดูก็ได้ วัคซีนพิษสุนัขบ้าออกแบบมาสำหรับร่างกายมนุษย์ ไม่แน่ว่าอาจไม่มีผลกับเขา”

“พวกนายสองคนนี่ยังงัยกัน นายเพิ่งรู้จักเขาเองไม่ใช่หรือ ทำไมจู่ๆ ก็รวมหัวกันรังแกชาวบ้านแล้วละ”

เฮ่อเจียหลุนมองสองคนที่ดูเหมือนจะเห็นพ้องกันเป็นอย่างดี สายหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ หันหลังเตรียมออกจากห้อง “ฉันไม่อยู่กับพวกนาย

สองคนดึกว่า ตอนนี้นั้นสงสัยมากกว่า นายจะส่งมอบฉันให้คุณหมอคนนี้
เอาไปฆ่าแหละหรือเปล่า...”

“คุณหมอช่าง คุณเป็นคนน่าสนใจมากเลยนะ”

หลังเดินผ่านเพื่อนที่กำลังหัวเสียของตัวเอง เว่ยหลงก็หันมาหาคุณหมอ
ที่เป็นมนุษย์ตรงหน้าพร้อมรอยยิ้ม ความชื่นชมในแววตาเด่นชัดขึ้น “เวลาที่
คนส่วนมากรู้ตัวตนที่แท้จริงของเราเป็นครั้งแรก มีแต่จะกลัวจนทำอะไร
ไม่ถูกกันทั้งนั้น แต่คุณนะ ถ้าไม่นับท่าทางเกร็งเล็กน้อยตอนที่ผมเข้าไปใกล้
ในตอนแรก ผ่านไปไม่นานคุณก็สงบอารมณ์ลงได้ เป็นอะไรที่ชวนให้รู้สึก
นับถือจริงๆ ครับ”

“เทียบกับการที่ต้องทิ้งทฤษฎีทางการแพทย์และปรับปรุงสื่อการเรียน
การสอนใหม่ทั้งหมด ผมยอมรับการมีอยู่ของแวมไพร์กับมนุษย์หมาป่ายังดี
กว่าเยอะ”

ช่างเฮ่าเจียวางแฟ้มเวชระเบียนในมือลง เก็บปากกาใส่กระเป๋าเสื้อ
ประกบมือคำใต้ปลายจมูก โนมตัวไปด้านหน้าเล็กน้อยเพื่อมองเขา “ผม
เคยได้ยินมาว่าแวมไพร์ฟื้นตัวได้เร็วมากเมื่อได้รับบาดเจ็บ เป็นความจริง
หรือเปล่า”

“ตราบดีที่ยังไม่ได้ผลยากำลังมากเกินไป ก็เป็นตามนั้นครับ”

เว่ยหลงพยักหน้าพลางเลี้ยวเล็กน้อย ในดวงตาของเขาแฝงไปด้วย
ความใคร่รู้ “คุณหมอช่างมีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่า เพื่อเป็นการขอโทษ
เรื่องในวันนี้ ผมยินดีให้ความช่วยเหลือคุณเต็มที่”

“คืออย่างนี้ งานวิจัยที่ผมกำลังทำอยู่ เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิธีการห้ามเลือด
อย่างรวดเร็ว และยาหรือฮอร์โมนที่สามารถเร่งการสมานแผลได้”

ช่างเฮ่าเจียเผยรอยยิ้มพึงพอใจ ภูมือเข้าหากัน ทันใดนั้นก็หยิบมิด
ผ้าตัดคมกริบออกจากลิ้นชัก “ถ้าคุณเว่ยสะดวก จะอนุญาตให้หมอนำเนื้อเยื่อ
ส่วนหนึ่งจากร่างกายคุณกลับไปทำการตรวจได้ไหมครับ”

ดูเลผู้ป่วยต้องสวมถุงมือ

“เป็นข้อเสนอที่น่าสนใจไม่เลว ถึงแม้ครั้งหนึ่งพวกเราเคยเป็นศัตรูกับวิทยาศาสตร์ แต่ถ้ามีคุณยืนอยู่ข้างวิทยาศาสตร์แล้ว กรอบความคิดที่เคยดูเย็นซาแข็งกระด้างพวกนั้นก็คงไม่เหมือนเดิมอีก มันคงไม่ได้เต็มไปด้วยความโง่เขลาและความดันทุรังที่ชวนให้รู้สึกทนไม่ได้อีกแล้ว”

สีหน้าของเวย์หลงแข็งค้างไปชั่วขณะอย่างแนบเนียน ก่อนจะสลับเป็นรอยยิ้มสุภาพทันที เขาถอดเสื้อสูทวางไว้ด้านข้าง ปลดกระดุมข้อมือเสื้อเชิ้ตอย่างคล่องแคล่ว แล้วพับแขนเสื้อขึ้นมาจนถึงข้อศอก เผยให้เห็นแขนขาวซีดที่ดูผอมบางแต่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อเรียงตัวสวยงาม

เห็นท่าทางสุดแสนไม่น่าพาของเขาแล้ว ช่างเฮาเจียกลับรู้สึกกลังเลขึ้นมา

ความลังเลนี้ไม่ได้เกิดจากสัญชาตญาณที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดแต่อย่างใด แต่เป็นประสบการณ์อันล้ำค่าที่เขาค่อย ๆ สั่งสมมาอย่างยาวนาน จากการที่ต้องรับมือกับทั้งคนที่เข้ามาจับและคนที่เขาต้องปฏิเสธ เพราะใบหน้านี้น่าต่างหาก

ต่อให้ไม่รวมธรรมชาติเย็บมือเมื่อครู่ แต่ในเมื่อมาถึงจุดนี้แล้ว คุณหมอช่างเองก็ตระหนักถึงเรื่องหนึ่งได้อย่างชัดเจน แวมไพร์ที่ดูเหมือน

เพ็งคลานออกมาจากโลงศพโบราณในยุคกลางของยุโรปได้ไม่นานตอนนี้ ดูท่าจะบางทีนะ กำลังจิบชาอยู่แหงๆ

ตลอดช่วงชีวิตยี่สิบเจ็ดปีที่ผ่านมา ช่างเฮ้าเจียเคยถูกคนเข้ามาตีสนิทัวด้วยวิธีแปลกๆ มาไม่น้อย แต่ที่เอาเนื้อเยื่อผิวหนังกับกล้ามเนื้อมาจิบ เขา ก็เพ็งเคยเจอเป็นคนแรกเหมือนกัน

“ถ้าไม่เป็นการรบกวนเกินไป ผมอยากขอผ้าปิดตา เพื่อใช้บังการมองเห็นของผมสักหน่อย”

คล้ายว่าจะเห็นความลึงเลของเข เว่ยหลงจึงยื่นแขนมาข้างหน้า กำมือวางราบกับโต๊ะ “ถึงความสามารถในการฟื้นตัวของผมจะดีมาก แต่บางทีความเร็วในการหมดสติหลังเห็นเลือดของผม อาจจะไวกว่าความเร็วในการรักษาแผลนิดหน่อย”

“ถึงจะไม่มีผ้าปิดตา แต่ถ้าเป็นผ้าปิดปากผมมีตังนี่เพียบเลยละ”

เมื่อต้องเผชิญกับความยั่วยวนอันไม่มีที่สิ้นสุดของโอกาสในการยกระดับวิธีการรักษา ในที่สุดช่างเฮ้าเจียจึงยอมทิ้งความขัดแย้งในจิตใจเลือกอุทิศความปลอดภัยส่วนตัวให้แก่วิชาชีพแพทย์อันยิ่งใหญ่ เขาหยิบหน้ากากอนามัยแบบใช้แล้วทิ้งสามอันอย่างคล่องแคล่ว จับซ้อนกันแล้วสวมศีรษะให้อีกฝ่าย “ก่อนอื่นผมจะให้ยาชาเฉพาะจุดกับคุณ อาจจะเจ็บเล็กน้อย แต่ไม่นานก็หาย”

“ขอบคุณมากครับ คุณเป็นสุภาพบุรุษที่เอาใจใส่และรอบคอบมาก ถ้าเกิดว่าผมเป็นเด็กสาว คงจะหลงใหลในการกระทำของคุณแน่”

เว่ยหลงพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม วางแขนลงบนโต๊ะทำงานอย่างผ่อนคลาย เห็นได้ชัดว่าไม่ได้รู้สึกกลัวหรือประหม่าแต่อย่างใด

นาน ๆ ครั้งจะได้ยินคำชมที่ตรงไปตรงมาและกระตือรือร้นขนาดนี้ แม้ว่าสภาพจิตใจของแพทย์แผนกฉุกเฉินจะเข้มแข็งจากการขัดเกลามาเป็นปีๆ แต่ถึงอย่างนั้นช่างเฮ้าเจียก็ยังรู้สึกเห่อร้อนที่ใบหน้าอยู่ดี เขากระแอมโดยสัญชาตญาณ หยิบสาลี่ชุบทิงเจอร์ไอโอดีขึ้นมาเช็ดบนแขน “ตอนนี้ผมกำลังฆ่าเชื้อให้ อาจจะเย็นๆ น้อยๆ ไม่ต้องเกร็งนะ”

“วางใจได้เลย ผมไม่รู้สึกรังเกียจหรอก เพียงแต่เสียงที่ผมได้ยินบอก

ผมว่า คุณหมอกำลังฆ่าเชื้อให้ผมคนนี้ ดูเหมือนจะเกร็งกว่าผมเสียอีก”

เว่ยหลงเงยหน้าขึ้นตามเสียง ปลายนิ้วชี้ตักขาของเขาวางกลมบนโต๊ะช้าๆ พลังทันทวยยืมไปยังทิศทางที่ช่างเฮ่าเจียยืนอยู่ “จู่ๆ ตอนนี้ผมก็รู้สึกร้อนรอนอยากมองเห็นสีหน้าคุณขึ้นมา ผมเชื่อว่ามันจะต้องดูดีมาก เหมือนกับแอปเปิ้ลแดงอาบยาพิษ แผลงไปด้วยมนตร์สะกดที่ทำให้คนหลงใหล...”

ช่างเฮ่าเจียเพิ่งหยิบลิโดเคนที่ใช้เป็นยาชาออกมา ก็อดไม่ได้ที่จะตัวสั่น จึงรีบพูดตัดบทเขาอย่างไม่ลังเล “ถ้าไม่ยากให้ผมมีอสังหากรรมคุณละก็ ผมอยากขอให้คุณเว่ยช่วยหยุดพูดจะดีกว่า”

“ถึงผมจะไม่ได้กล่าวคำชู้สัณนิท แต่ผมก็ยินดีทำตามความต้องการของคุณ”

เว่ยหลงพยักหน้าเล็กน้อยพร้อมรอยยิ้ม จากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีก ช่างเฮ่าเจียจึงค่อยๆ คลายความกังวลลง ตั้งสมาธิจิตยาสาเข้าไปใต้ผิวหนังให้เขา แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอดเผยหน้าเหลืองบมองคนที่กำลังนั่งตัวตรงเรียบร้อยตรงหน้าไม่ได้

เมื่อเทียบกับใบหน้าตามแบบฉบับชาวตะวันตกแล้ว ใบหน้าของอีกฝ่ายดูคมคายกว่าอย่างเห็นได้ชัด สันจมูกโด่ง โครงหน้าชัดเจน ถึงแม้ว่าบนศีรษะจะสวมหมวกกอนามัยทับกันสามชั้นชวนให้รู้สึกขบขัน แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่ารูปร่างหน้าตาของอีกฝ่ายโดดเด่นเกินกว่าคนทั่วไปมาก

นับแต่เกิดมาในตระกูลตำรวจอาชญากรรม และได้รับการสั่งสอนทั้งคำพูดและการกระทำจากพ่อแม่ ช่างเฮ่าเจียเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักในวิทยาศาสตร์อย่างไม่ต้องสงสัย อย่างน้อยในระยะเวลาเกือบสิบปีที่เขาเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยการแพทย์จนถึงปัจจุบัน เขาไม่เคยคิดเลยว่าวันหนึ่งตัวเองจะได้ฆ่าเชื้อและฉีดยาสาให้กับแวมไพร์ จากนั้นยังจะตัดเนื้อเยื่อส่วนหนึ่งจากแขนของอีกฝ่ายกลับไปทดลองในห้องแล็บอีกต่างหาก

ระดับความเหลวไหลของเรื่องนี้ ทำให้คุณหมอช่างแอบรู้สึกกังวลเล็กน้อยอยู่ในใจ

แต่ถึงยังงั้นวิทยานิพนธ์ก็ต้องตั้งอยู่บนหลักวิทยาศาสตร์และหลักฐาน

ที่เป็นรูปธรรม ให้เขียนลงไปในนั้นว่าเขาเก็บเนื้อเยื่อที่เกี่ยวข้องมาจากตัวของ
แวมไพร์ เรื่องแบบนี้มันเป็นไปได้หรอคะ ขึ้นส่งวิทยานิพนธ์พรรคนั้นไป
มีหวังถูกเชิญไปออกรายการ *Approaching Science*¹ ก่อนได้ทุนส่งงานให้
วารสาร *Science*² แห่งๆ

จิตยาชาครบจนหยดสุดท้าย มาถึงขั้นนี้แล้ว จะให้ช่างเข้าเจียหยุดมือ
ตอนนั้นก็คงทำไม่ลง จึงกัดฟันหยิบมีดผ่าตัดขึ้นมาอย่างระมัดระวัง แล้ว
ตัดเอาเนื้อเยื่อชิ้นเล็กใส่ลงในของเหลวที่ใช้เป็นเฟสคงที่³ อย่างคล่องมือ
แต่แล้วเขาก็กลับต้องขมวดคิ้วน้อยๆอย่างห้ามไม่อยู่

“ผมคิดว่าคุณคงพบปัญหาบางอย่างเข้า ไม่ทราบว่ามีอะไรที่ผมพอจะ
ช่วยได้บ้างหรือเปล่า”

เมื่อเสียงความเคลื่อนไหวจากอีกฝ่ายหยุดลงอย่างกะทันหัน เว่ยหลง
จึงหันมาถามเสียงนุ่มด้วยความสงสัย

ช่างเข้าเจียครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะคว้าผ้าก๊อชมากดลงบนแขน
อีกฝ่ายอย่างเด็ดขาด “ถ้าเกิดแผลของคุณไม่สมานตัวอย่างรวดเร็ว จะมี
สาเหตุมาจากอะไรได้บ้าง...เป็นเพราะคุณมีพลังไม่พอหรือเปล่า”

“อ้อ ไม่ๆ พลังของผมยังนับว่าเหลือเฟือ เรื่องนี้โปรดวางใจได้ เพราะ
ด้วยเหตุผลส่วนตัวของผม โอกาสที่จะได้กินอาหารตามปกติจึงมีน้อยมาก

¹รายการสารคดีทางช่อง CCTV-10 ของจีน ออกอากาศช่วง ค.ศ. 1998 - 2019
มีจุดประสงค์เพื่อสนับสนุนความรู้ทางวิทยาศาสตร์ โดยพยายามเชื่อมโยงคำอธิบาย
ทางวิทยาศาสตร์เข้ากับปรากฏการณ์ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม คำวิจารณ์บางส่วน
กล่าวว่ารายการใช้วิธีสร้างบรรยากาศลึกลับเกินจริงผ่านภาพและเสียงจนดูเหมือนรายการ
วิทยาศาสตร์เทียม หรือบางครั้งนำเสนอหัวข้อเหนือธรรมชาติที่ขาดการยืนยันทาง
วิทยาศาสตร์

²วารสารวิชาการระดับโลกของสมาคมเพื่อความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์อเมริกัน
(American Association for the Advancement of Science)

³องค์ประกอบในเทคนิคการแยกสารโดยวิธีโครมาโทกราฟี (Chromatography)
ซึ่งแบ่งออกเป็นสองเฟส ได้แก่ เฟสคงที่ (Stationary Phase) กับเฟสเคลื่อนที่
(Mobile Phase)

ดังนั้นพอมิเงื่อนไขแบบนี้ ตัวผมเองจึงพยายามอย่างสุดความสามารถ เพื่อที่จะสั่งสมพลังไว้ให้เพียงพอ ป้องกันไม่ให้วันหนึ่งต้องตกอยู่ในสภาวะ กลายเป็นหินเนื่องจากขาดสารอาหาร”

เว่ยหลงสายศิระชะพลางหัวเราะเบาๆ สีหน้ายังคงดูอ่อนโยนและ น่าไว้วางใจ “จากการคาดเดาของผม บางทีคงเป็นเพราะของเหลวที่น่าสอใจ ที่คุณฉีดให้ผมตอนแรก ซึ่งเข้ามากดความเร็วในการสमानแผลโดยอัตโนมัติ ของร่างกายผม เพราะตามหลักแล้ว ในตอนที่เข็มแรกของคุณแทรกผ่านผิว ร่างกายผมก็จะเริ่มรักษาตัวเองโดยทันที ซึ่งจะทำให้ไม่สามารถฉีดสารน้ำ เข้าไปได้อีก”

“เมื่อก็ผมให้ยาชากับคุณนะ ขอโทษทีๆ ตั้งใจให้คุณไม่ต้องเจ็บมาก ใครจะนึกว่าดันทำเสียเรื่องกว่าเดิมซะงั้น”

ช่างเฮ่าเจียฟังแล้วอดอึ้งไม่ได้ ยกมือตบศิระชะตัวเองอย่างงุนงง ก่อนจะรีบหันแผลให้เขาอย่างคล่องแคล่ว “ฤทธิ์ของมันมีผลอีกนานแค่ไหน ไม่กี่ชั่วโมงหรือเป็นวัน”

“คุณช่างเป็นคุณหมอที่เปี่ยมด้วยความรับผิดชอบจริงๆ แถมยังมี จิตสำนึกและเห็นอกเห็นใจผู้อื่นไม่น้อยเลย”

เว่ยหลงดึงหน้ากากอนามัยออกแล้วมองมาที่เขา ในดวงตาคู่นั้นมี รอยยิ้มบางๆ ที่ดูซุกซน “ไม่จำเป็นต้องกังวลแทนผมหรอกครับ ต่อให้ฤทธิ์ ของเหลวพวกนี้จะดูรุนแรง แต่พลังของมันก็ยังอ่อนแอกว่าทางเซนจินที่ พวกนักล่าแวมไพร์สมัยก่อนใช้ยับยั้งพวกเรามาก และโปรดยาโทษตัวเอง เพราะผมเลย ในเมื่อเป็นผมเองที่จิตใจปิดบังความรู้สึกของตัวเองตอนคุณ ฉีดสารน้ำเข้ามา เป็นเพราะว่าตอนนั้น ปลายนิ้วของคุณสัมผัสส่กผิวของผม ทำให้ผมรับรู้ถึงสัมผัสอบอุ่นที่แปลกประหลาด จนลืมเสี่ยงของตัวเอง ไปชั่วขณะ...”

เมื่อเห็นว่าเขาไม่เป็นอะไรมากจริงๆ ช่างเฮ่าเจียจึงถอนหายใจอย่าง โล่งอก แต่ก็อดไม่ได้ที่จะตัวสั่น สายศิระชะอย่างจนใจ “ได้ครับ ผมจำไว้ เป็นบทเรียนแล้ว คราวหน้าตอนผมทำ จะไม่ลืมสวมถุงมือเด็ดขาด”

การบริจาคเลือดช่วยเสริมสร้าง การสร้างเม็ดเลือดใหม่

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว หลังจากหลอนนักศึกษาฝึกงานกลุ่มหนึ่ง
เข้าแผนกฉุกเฉินได้สำเร็จจากรัน คุณหมอช่างผู้ประสบความสำเร็จในการ
ปฏิบัติภารกิจ ก็ได้รับวันหยุดที่ต้องช่วงชิงมาแบบรากเลือดอีกครั้ง

การมาเยือนของแวมไพร์ไม่ได้ก่อความโกลาหลใดๆ ภายใต้อิทธิพล
ลึกลับ แทบทุกคนต่างลืมนเรื่องราวในวันนั้นไปหมดสิ้น ประวัติการรักษ
หายไอย่างไร้ร่องรอย ช่างเข้าเสียเคยไปคั่นกล่องวงจรปิดอย่างไม่นึกวางใจ
แต่กลับได้รับแจ้งว่าจู่ๆ ไฟฟ้าก็ดับในคืนนั้น กระทั่งตัวกล่องวงจรปิดก็
เสียหายอย่างน่าประหลาด

กลวิธีที่แสนชาญฉลาดและรอบคอบเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่สิ่งที่มือใหม่
จะทำได้

อย่างไรก็ตาม เรื่องเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับคุณหมอช่าง ความ
ทรงจำของเขาไม่ได้ถูกลบ บนแผ่นกระจกสไลด์สำหรับกล่องจุลทรรศน์
ตรงหน้ายังมีเนื้อเยื่อที่เก็บมาจากวันนั้น ในกระเป๋หลังของกางเกงยีนก็ยังมี
นามบัตรที่แวมไพร์ตนนั้นยัดเยียดใส่ไว้ให้เขา

สวยงาม มีดมืด เต็มไปด้วยสไตล็กอทิกในยุคคลาง ไม่ว่าจะพิจารณา
จากมุมไหน ก็เหมือนการดละสมที่แถมมากับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปไม่มีผิด

แน่นอนว่าบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปไม่ใช่สิ่งสำคัญ ที่สำคัญคือวิทยานิพนธ์กับวิทยาศาสตร์ต่างหาก

ช่างเฮ่าเจียโยนความคิดยิบย่อยุ่นวายทิ้ง รวบรวมสมาธิตรวจสอบแผ่นเนื้อเยื่อที่อยู่ใต้กล้องจุลทรรศน์

สิ่งที่น่าประหลาดใจคือเนื้อเยื่อจากตัวแวมไพร์ที่เขาได้มาจากการแลกด้วยหน้าตานั่น เมื่อส่องภายใต้เลนส์กล้องกลับไม่เห็นแตกต่างจากชิ้นเนื้อของมนุษย์เลยสักนิด นอกจากว่า กล้ามเนื้อของแวมไพร์ตอนนี้ ดูเหมือนจะน่าสัมผัสไม่เลวทีเดียว...

เมื่อนึกถึงกล้ามเนื้อที่เรียงตัวสวยงามของเว่ยหลงในวันนั้น คุณหมอช่างก็อดไม่ได้ที่จะใช้คีมหนีบค่อยๆ จั้มไปบนแผ่นกระจกโดยไม่รู้ตัว นี่เป็นครั้งแรกที่เขาสติหลุดลอยระหว่างทำการทดลอง

“ที่นายส่งตรวจมานี้คืออะไรกันแน่ เลือดกบอะ?”

ทันใดนั้นเองประตูห้องทดลองก็ถูกเปิดออก ชายหนุ่มในชุดเสื้อกาวน์เดินเข้ามาจากด้านนอก ยื่นของในมือให้เขา “เซลล์เม็ดเลือดดักเม็ดยังไม่มีฉันยังนึกว่าเครื่องมือเสีย อุตส่าห์เจาะเลือดตัวเองเป็นหลอดมาลองตรวจดูอีกรอบ...”

“เอาเลือดออกบ้างก็มีประโยชน์น่า จากสถิติพบว่า ประสิทธิภาพการสร้างเลือดใหม่ของผู้หญิงแข็งแกร่งกว่าของผู้ชายไม่ใช่น้อย นายคิดว่าเลือดที่ผู้หญิงเสียไปทุกเดือนมันสูญเปล่าหรือไง”

ช่างเฮ่าเจียติดนิ้วเรียกอีกฝ่าย รับกระดาษเอสี่ในมือมาวางลงบนโต๊ะแล้วเปรียบเทียบไปที่ละรายการ “มูชี ตอนที่ฉันเรียนป.โท นายกำลังเรียนป.เอก ตอนนั้นฉันมาทำวิทยานิพนธ์ป.เอกของฉันแล้ว นายก็ยังเรียนป.เอกอยู่อีก นี่นายตั้งใจจะอยู่เรียนไปจนแก่เฒ่าเลยหรือ”

“พวกเราต้องสร้างผลงานวิจัยและพัฒนาด้วยตัวเอง พวกสายคลินิกอย่างนายเนี่ย อย่ามาอวดอะไรกับพวกเราที่ทำงานสายเทคนิคเลย”

อันมูชีคิดถึงตาใสอย่างไม่พอใจ ยกขาเตะเก้าอี้ที่เขา นั่งไปที “นายสะสมเวลาหยุดมาตั้งสองปี กว่าจะล่าบากรวมเป็นวันหยุดไม่กี่วันนี้ได้ นี่ตั้งใจจะเอามาทิ้งที่ห้องแล็บหรือ?”

ทั้งคู่อู้จักกันช่วงที่ช่างเฮ้าเจียเรียนปริญญาโท ต่อมาฝั่งหนึ่งลงปฏิบัติงานคลินิก อีกฝั่งยังศึกษาต่อ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังติดต่อกันอยู่เสมอ ช่างเฮ้าเจียไม่มีทุนวิจัยของตัวเอง ต้องอาศัยวัสดุและอุปกรณ์ของกลุ่มแล็บย่อยภายใต้การดูแลของอันมุซึ อย่างครั้งนี้เองเขาก็ถือโอกาสยัดเยียดตัวอย่างเลือดชุดหนึ่งของเว่ยหลงให้กับอีกฝ่ายด้วย

ตอนนี้ดูเหมือนว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่เซลล์เนื้อเยื่อแล้ว อาจเป็นเพราะในเลือดของเวมไพร์มีสารพิเศษบางอย่างที่ต่างจากของมนุษย์อยู่สินะ

“ไม่อย่างนั้นแล้วจะยังงั้น ฉันต้องทำให้พ่อแม่ฉันได้รู้ซึ่งถึงรสของความผิดพลาดที่ตอนนั้นบังคับให้ฉันเปลี่ยนสายจากนิติเวชมาทำคลินิก”

ช่างเฮ้าเจียตอบมือหนักแน่นอย่างมาดมั่น จัดโต๊ะห้องแล็บคืนสู่สภาพเดิมอย่างคล่องแคล่ว เก็บของที่ตัวเองนำมากลับเข้ากล่อง หยิบรายงานการตรวจสอบชิ้นมาบอกให้อีกคน “แต่ถึงยังงั้นก็ต้องกลับบ้านอยู่ดี ฉันรีบไปขึ้นรถไฟใต้ดินก่อนนะ ขอบใจมาก ไว้วันไหนสักวันฉันชวนนายไปร้องเพลงเอง”

“พูดได้ดี นายอยากให้ร้านค้าโอเกะที่ไหนล้มละลาย เรียกเมื่อไหร่ฉันไปเมื่อนั้น”

อันมุซึพยักหน้ารับอย่างระรื่น ส่งเขาออกจากห้องแล็บ

หลังจากเปลี่ยนชุดเสื้อกาวน์เสร็จ ช่างเฮ้าเจียก็วิ่งหน้าตั้งไปยังสถานีรถไฟใต้ดินพร้อมกล่องสำหรับใช้ในห้องแล็บ ทว่าทันทีที่ลงจากลิฟต์ เขากลับชะงักเท่าราวกับครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

ที่ด้านหลังเขา เจาดำสองร่างที่เดินย่องตามมาอย่างรีบร้อนหยุดเท้าตามก่อนจะรีบหลบเข้ามุมผนัง

ช่างเฮ้าเจียจับคางพลางศึกษาป้ายสถานีอยู่ลึกลับ ก่อนจะเดินไปที่เครื่องจำหน่ายตั๋วอัตโนมัติ วางกล่องสีเงินแสนสะดุดตาไว้ข้างเท้า

“คุณหมอช่าง มีคนสองคนตามหลังนายมาตลอดเลย ให้ฉันช่วยเอาไหม”

ร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาใกล้เขา ช่างเฮ้าเจียเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ก็เห็น

ใบหน้าคมที่เปี่ยมไปด้วยความเป็นชายของเฮ้อเจียหลุน “คุณเฮ้อ บังเอิญจังที่เห็นพวกคุณที่นั่งรถไฟใต้ดินเหมือนกันเธอ”

“ไม่มีทางเลือกนี่นะ พวกแวมไพร์มีสมรรถภาพร่างกายที่ดีเยี่ยมก็จริง แต่กับพวกฉันตอนยังไม่เปลี่ยนร่างนะ ไม่ได้ต่างอะไรจากมนุษย์อย่างพวกนายหรอก แล้วฉันเองก็มีปัญหาส่วนตัวบางอย่างที่ทำให้เปลี่ยนร่างไม่ได้อย่างรวดเร็ว เลยได้แต่มาใช้บริการรถไฟใต้ดินของพวกนายนี้แหละ”

เฮ้อเจียหลุนถอนหายใจปลงๆ ล้วงเอารธนบัตรจากกระเป๋าเสื้อตาดังสอดเข้าเครื่องจำหน่ายตั๋วอย่างชำนาญ “เลิกคุยเรื่องฉันเถอะ เว่ยหลงบอกให้ฉันปฏิบัติกับนายในระดับเดียวกันกับเขา จะให้ฉันช่วยจัดการพวกที่ตามมาด้านหลังนั้นไหม”

“ขอบคุณมาก แต่ไม่ต้องหรอก ผมรับมือเองได้”

ช่างเฮ้อเจียสายหน้ายิ้มๆ เลือกสถานีบนหน้าจอ “พวกเขาคงเห็นผมถือกล่อง เลยนึกว่าข้างในใส่ของมีค่าอะไรไว้ ในเมื่อตอนนั้นพวกคุณใช้ชีวิตอยู่ในสังคมมนุษย์ ก็ต้องเข้าใจกฎระเบียบการใช้ชีวิตของมนุษย์ด้วย ถ้าตอนนี้คุณลงมือกับพวกเขา พวกเขาก็จะมีโทษแค่พยายามกระทำความผิด แต่ถ้าเกิดคุณไม่ทันระวัง ทำพวกเขาบาดเจ็บขึ้นมา ก็ยิ่งตัดสินใจให้ชดเชยขึ้นไปอีก”

“ยุ่งุ่นวายอะไรไปหมด ฉันฟังไม่เข้าใจ เอาเป็นว่าถ้าจะให้ฉันช่วยนายต่อยต์ก็เรียกแล้วกัน หรือถ้าสู้เองไหว ฉันจะรอนายอยู่ด้านข้าง”

เฮ้อเจียหลุนฟังจนหัวหมุน ตัดบทคำพูดของเขาอย่างหมดความอดทน ช่างเฮ้อเจียอดไม่ได้ที่จะหัวเราะเบาๆ ลอบสายตีสระะ สอดมือข้างหนึ่งเข้าไปในกระเป๋ากางเกง “ตอนนี้ยังไม่จำเป็น คุณมองอยู่จากรอบนอกก็พอ”

มนุษย์หมาป่ามีนิสัยตรงไปตรงมาและอารมณ์ร้อน มีหลายคนที่ยึดมั่นในการลุยเดี่ยว เฮ้อเจียหลุนจึงเข้าใจความคิดที่ไม่ต้องการให้คนอื่นเข้ามาช่วยเป็นธรรมดา แต่เพียงแค่มองรูปร่างที่เรียกว่าผอมแห้งแรงน้อยของมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งที่ดูเหมือนจะอ่อนแอเมื่อเทียบกับเขา ก็อดไม่ได้ที่จะสายหัว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังเดินไปที่จุดตรวจสอบความปลอดภัยก่อน

ช่างเฮ้อเจียล้วงเอารธนบัตรจากกระเป๋ากางเกงประหนึ่งไม่ได้รับรู้สิ่งใด

ทั้งสิ้น ในขณะที่สอดร่นบัตรเข้าไปในเครื่องจำหน่ายตั๋วอัตโนมัติ ทันใดนั้น ก็มีร่างหนึ่งพุ่งออกมาจากด้านข้าง

คนคนนั้นพุ่งตรงไปที่กล่องของเขา พอฉวยมาได้แล้วก็ตั้งท่าจะกดมัน แล้วโยกหนีอย่างไม่คิดชีวิต แต่จู่ๆ เขาก็กลับสะดุดบางอย่างเข้าอย่างจัง จนสูญเสียการทรงตัวล้มลงกับพื้นอย่างแรง

“เห็นหรือยัง อย่างนี้ถึงเรียกว่าทำความผิดสำเร็จแล้ว”

ช่างเฮ่าเจียรับกล่องที่เกือบจะกระเด็นกระดอนหลังจากอีกฝ่ายล้มคว่ำ มาถือไว้ในมืออย่างมั่นคง ซักซาวเขาที่เป็นต้นเหตุของการสะดุดล้มกลับมาอย่างเนิบนาบ แล้วถือโอกาสยึดข้อมือของอีกฝ่าย เพียงแค่บิดแล้วดึง ชายคนนั้นก็ถูกกดตรึงกับพื้นอย่างมั่นคงพร้อมกับเสียงร้องโหยหวน

ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นไม่ใช่เล็ก ๆ พรึบตาเดียวก็มีคนเข้ามามุงจากรอบด้าน

ชายคนนั้นเจ็บจนเหวี่ยงไหลพราก สูดอากาศเข้าปากไม่หยุด ยันร่างกายครึ่งหนึ่งขึ้นอย่างยากลำบาก “พี่...พี่ชาย เกิดเป็นคนต้องรู้จักให้อภัย จบเรื่องแล้วถึงจะอยู่ร่วมกันง่าย ใครๆ ก็ระวังตัวไม่ไหวของมีค่ากันทั้งนั้น พี่ชายเล่นถือกล่องหน้าตาสะดุดตาขนาดนี้ยังงี้ก็อันตรายเกินไป เดี่ยวฉันตะโกนบอกให้ละ รับรองว่าไม่มีใครในพวกฉันกล้าแตะพี่ชายแน่...”

“ช่างในนี้มีเนื้อเยื่อหนูผิวนิดหน่อย กับตัวอย่างเซรุ่มแล้วก็พลาสมาสองสามหลอด ถ้าพวกนายไม่ได้อยากส่งรหัสลับก็ ขโมยไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก”

ช่างเฮ่าเจียตบไหล่ของเขาอย่างเป็นมิตร มองสีหน้าที่ง่วงวยยิ่งกว่าเก่าด้วยความพอใจ ปลอ่ยอีกฝ่ายจากการจับกุม พลงตบมือแล้วลุกขึ้นยืน

“พ่อหนุ่ม ระวังหน่อยนะ ไอ้หมอนี้กะล่อนจะตาย หนไหนเผ้าไม่ตีมันจะโยกก็โยกซะ!”

บางคนในกลุ่มขามุง จำหวัชโมยขาประจำรายนี้ได้เช่นกัน พอเห็นเขาปลอ่ยมือเอาง่ายๆ ก็รีบร้องเตือนมาจากด้านข้าง

ช่างเฮ่าเจียเพียงแค่มองยกหน้าพร้อมรอยยิ้ม มองคนที่แค่จะกระดิกตัวยังลำบากตรงหน้า หยิบตัวรถไฟใต้ดินกับเงินทองที่ได้คืนออกมาอย่าง

ไม่รีบร้อน “ไม่ต้องห่วงครับ ผมถอดข้อแขนขาออกแล้ว ถ้าไม่ใช่คนที่ชำนาญ ปกติแล้วคงต้องกลับเข้าที่ใต้ไม่ถนัดหรอก เหนือหัวของผมมีกล้องวงจรปิดอยู่ สามารถดึงภาพออกมาใช้เป็นหลักฐานได้โดยตรง ผมต้องรีบกลับบ้าน รบกวนพวกคุณสักคนพาเขาไปส่งให้ห้องเวรยามของทางสถานีทีนะครับ ผมคงไม่ได้ตามไปแล้ว”

คุณหมอช่างผู้มีพ่อและแม่เป็นตำรวจอาชญากรรมแนวหน้า ถูกสภาพแวดล้อมครอบครัวย่ำแย่มาอย่างเข้มข้นตั้งแต่เล็ก เห็นได้ชัดว่า แอบซุกซ่อนฝีมือเอาไว้ไม่น้อย และด้วยเหตุนี้ ถึงได้ถูกผู้อำนวยการโรงพยาบาลจับใส่แผนกฉุกเฉินที่ต้องใช้กำลังต่อสู้มากที่สุด ก่อนที่เขาจะทันได้เลือกทิศทางที่จะไปด้วยซ้ำ จนกระทั่งรักษาความสงบเรียบร้อยของแผนกฉุกเฉินมาได้สำเร็จถึงสองปีเต็ม

แม้จะไม่ได้รังเกียจการออกแรงนิดๆ หน่อยๆ เพื่อยืนหยัดต่อความถูกต้อง แต่อ้างอิงจากพัฒนาการของเหตุการณ์หลายครั้งที่ผ่านมา ช่างเฮาเจียเองไม่มีใครจะสนใจการสืบสวนไปจนถึงการสรรเสริญที่จะตามมาต่อจากนี้เท่าไรนัก สู้รีบกลับบ้านไปนอนหลับให้สบายยังจะดีกว่า หลังจากส่งตัวหวัชโมยให้กับวัยรุ่นสองคนที่รวบรวมความกล้าก้าวออกมาเรียบร้อย เขาก็ถอยถอยขึ้นมา ผงกหัวให้เฮาเจียหลุน แล้วรีบเร่งฝีเท้าไปยังจุดตรวจความปลอดภัย

ตรวจรูม่านตา ต้องดูการตอบสนองต่อแสง

เหตุการณ์ ในสถานีรถไฟใต้ดินไม่ได้กินเวลามากนัก หลังจากร่วมเดินทางไปกับคุณมนุษย์หมาป่าอย่างสงบสุขมาจนสุดทาง ในที่สุดคุณหมอช่างก็ยอมตัดใจชั่วคราวจากความต้องการที่จะเนียนเนื้อของอีกฝ่ายมาลึกลับขึ้น เขากล่าวลาและเดินออกจากสถานชลาอย่างรวดเร็วพร้อมกับฝูงชน

แผนกฉุกเฉินไม่รู้วิธีคืน นับตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่เขากลับบ้านก็ผ่านไปหนึ่งเดือนกว่าแล้ว ถึงปากจะบอกว่าไม่เต็มใจ แต่ร่างกายกลับซื่อตรงเป็นอย่างมาก ช่างเฮาเจียวิ่งเหยาะๆ ขึ้นไปบนอาคาร เตรียมมอบอ้อมกอดอันแสนอบอุ่นที่อบอุ่นไปด้วยกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อให้กับบุพการีของตัวเอง

แต่น่าเสียดายที่อ้อมกอดอันแสนอบอุ่นนั้น ถูกทำลายลงอย่างโหดร้ายด้วยกฎหมายที่ไข้อย่างไรก็ไม่เข้าลึกที่

ช่างเฮาเจียยืนอยู่หน้าประตู มองดูกฎหมายที่อยู่เคียงข้างมายาวนานกว่ายี่สิบปี ที่ต่อให้จำประตูผิดก็ไม่มีทางจำมันผิดในมือ เงยหน้าขึ้นมองเลขที่บ้าน ก่อนจะตกลงสู่ห้วงของการใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์

กตกริ่งไร้คนได้ยิน ไม่มีเสียงใดๆ จากในบ้าน ช่างเฮาเจียใช้เวลาสามวินาทีเลือกว่าจะโทรศัพท์หาพ่อแม่ของเขาหรือจะป็นขึ้นชั้นเจ็ดมือเปล่าดี ในที่สุดเขาก็หยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าทางเกงแล้วกดโทร.ออก

สำหรับครอบครัวที่ทำงานเป็นตำรวจอาชญากรรมทั้งคู่แบบนี้ การจะโทร.ติดได้อย่างราบรื่น คงต้องอาศัยดวงล้วนๆ แม้ว่าบุพการีทั้งสองจะถึงวัยปลดเกษียณแล้วก็ตาม แต่สำหรับช่างเฮ่าเจีย การได้พบหน้าพ่อแม่โดยไร้อุปสรรคนั้น ยังคงเป็นความสำเร็จที่ได้มายากเหลือเกิน

โทร.ไปสองสายก็ยังไม่มีคนรับ นิ้วมือของช่างเฮ่าเจียค้างอยู่เหนือหมายเลขโทรศัพท์ที่ระบุว่าเบอร์ที่ทำงานอยู่ครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็ไม่ได้กดโทร.ออก ขณะที่เขากำลังคิดจะไปที่กองสืบสวนอาชญากรรมของเมืองด้วยตัวเอง ประตูบ้านฝั่งตรงข้ามก็เปิดออก

“เสี่ยวเจีย มาทำอะไรที่นี่นะ”

ชายชราหน้าตาใจดีมีเมตตา แต่ยังคงแข็งแรงกระฉับกระเฉงที่อยู่ห้องตรงข้าม เห็นช่างเฮ่าเจียก็รีบเดินเข้ามาทักทายอย่างสนิทชิดเชื้อ “พ่อแม่เธอย้ายไปอยู่ในเมืองตั้งนานแล้วนี่ ห้องที่นั่นก็ให้ปล่อยเช่า เธอไม่รู้หรือ”

“...”

ช่างเฮ่าเจียเงิบไปครู่หนึ่ง สายตาระยออย่างแสนรวดราวว่าหนักแน่น เมื่อเห็นท่าทีของเขา ชายชรากลับไม่ได้รู้สึกแปลกใจสักนิด อย่างไรก็ตามคนที่กล้าตั้งชื่อแบบนี้ให้ลูกตัวเอง¹ ไม่ว่าจะทำเรื่องแบบไหน เพื่อนบ้านก็พอจะทำความเข้าใจได้ในระดับหนึ่งทั้งนั้น

“พวกเขาทั้งบุญเจาบ่านไว้กับฉัน บอกว่าถ้ามีใครมาขอเช่าห้อง ก็ให้พาเขาดูสักหน่อย”

ชายชราค้นเอากุญแจจากกล่องตรงทางเข้าบ้านก่อนยัดใส่มือเขา แล้วตบหลังปลอบใจ “ฟ้าก็มืดแล้ว เข้าเมืองตอนนี้ลำบากเอาเปล่าๆ สู้พักที่นี้สักคืนก่อนดีกว่า แต่เฟอร์นิเจอร์ท่างในถูกย้ายออกไปเกือบหมดแล้วนะ ถ้าให้เตาในตู้เย็นก็คงไม่มีอะไรเหลือเหมือนกัน กินข้าวมาหรือยังล่ะ ถ้ายังก็มาบ้านเรสิ ให้ป้าเขาทำอะไรให้กินสักหน่อย”

¹ ช่างเฮ่าเจียล้อเสียงมาจากชื่อแบรนช์ขนม ช่างหัวเจีย ชื่อภาษาจีนของแบรนช์ Oishi ของฟิลิปปินส์

“ไม่เป็นไรๆ ขอขอบคุณลบลู่ท่าว อีกเดี๋ยวมผมจะออกไปกินข้าวกับเพื่อนที่นัดไว้พอดี คงไม่รบกวนคุณสองคนแล้ว”

ช่างเฮาเจียรู้สึกรังเกียจเกินกว่าจะลอบหย่าลอบตารบกวนพวกเขาขนาดนั้น จึงรีบรับกุญแจแล้วบอกขอบคุณด้วยน้ำเสียงจริงจัง ชายชรายิ้มแย้มพลางโบกมือให้ ช่างเฮายังกำชับว่าอยู่บ้านคนเดียวต้องล็อกประตูให้ดีก่อนปิดประตูเบาๆ

ช่างเฮาเจียยืนอยู่อย่างลำพังที่หน้าประตูบ้านของตัวเอง น้ำตาคลอด้วยความซาบซึ้งในความรักอันยิ่งใหญ่ของครอบครัว

“ฉันจะบอกอะไรให้ละ ในที่สุดตอนนี้ฉันก็เข้าใจแล้ว ว่าการที่ฉันทิ้งนิติเวชมาซบคลินิกเป็นความผิดพลาดจริงๆ แต่คนที่ต้องแบกรับไ้อความผิดพลาดที่ว่าก็คือฉันเอง...”

เมื่อทั้งตัวลงบนเตียงไม้กระดานหนึ่งเดียวที่เหลืออยู่ที่ไม่ม่แม่แต่ฟูกแล้ว สุดท้ายช่างเฮาเจียก็ทนไม่ไหว หยิบโทรศัพท์มารายงานการเดินทางตามหาบุพการีอันแสนยากลำบากของตัวเองให้กับอันมุซึผู้อยู่ไกลถึงห้องแล็บฟัง “บอกตามตรง เอาเข้าจริงฉันชักเริ่มคิดแล้วว่า เตียงในห้องดับจิตอาจจะสบายกว่านี้ก็ได้”

“นายเลิกไปนอนห้องดับจิตสักทีเถอะ ไม่จริงน้า น้าพ่อแม่นายไม่เหลือไว้ให้แม่กระทั่งแอร์เลยเธอ”

อีกฝ่ายดูเหมือนจะชินชากับนิสัยเขาอย่างเห็นได้ชัด ช่างเฮายังถามต่อด้วยความเห็นใจ ช่างเฮาเจียมองไปยังไฟฉายที่กำลังส่องแสงสลัวๆ อยู่บนหัวเตียงด้วยความรู้สึกหลากหลาย ถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยล้ากับชีวิต “แอร์นะมี แต่ค่าไฟไม่มี...”

“ให้ฉันโอนเงินให้ก่อนไหม นายจะได้ออกไปหาโรงแรมเปิดห้องนอนพักสักคืนให้มันจบเรื่อง”

ฤดูร้อนปีนี้คล้ายจะร้อนอบอ้าวเป็นพิเศษ พอได้ยินว่าเพื่อนรักไม่ใช่แค่ไม่มีแอร์ใช้ ขนาดพัดลมก็ยังม่อยู่ในสภาพที่จะใช้งานได้ เสียงของอันมุซึจึงเต็มไปด้วยความยินดีในความซวยของคนอื่นทันที

“ไม่ต้องละ ฉันยังมีเงินติดตัว แค่อคิดไม่ถึงว่า พ่อแม่ฉันย้ายบ้าน ทั้งที่ดินไม่บอกกันสักคำ”

ช่างเฮ่าเจียถอนหายใจอย่างปวดร้าว กระโดดลุกขึ้นจากเตียง ตั้งใจว่าอย่างน้อยก็ควรจะเปิดหน้าต่างให้อากาศมันถ่ายเทเสียก่อน “โทรไปตอนนี้ก็ไม่มีคนรับ ไม่รู้ไปปรับคดีอะไรมาอีก...”

“มีคดีเมื่อไหร่ก็ไม่ต้องการลูกชายแล้ว พ่อแม่นายยึดมั่นในแนวทางนี้มาโดยตลอดไม่ใช่หรือไง”

เสียงปลายสายอดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมาเบาๆ บ่งบอกว่าเขากำลังนึกย้อนไปถึงเรื่องราวในอดีต “ยังจำได้เลยที่ตอนเรียนป.โทปีแรก นายขโมยกระต่ายกลับไปเลี้ยงที่หอ ถูกทั้งมหาวิทยาลัยออกหนังสือตำหนิ จนอาจารย์ที่ปรึกษาถึงกับต้องเรียกพ่อแม่มาคุย ปรากฏว่าพวกเขาดันติดพันอยู่กับคดีใหญ่อะไรสักอย่างพอดี เลยส่งกระต่ายจากเว็บออนไลน์ส่งตรงมาที่มหาวิทยาลัย บอกว่าเป็นการชดเชย แถมเป็นกระต่ายหูตกอีกต่างหาก...”

“เรื่องนั้นมันยัดเยียดข้อหากันชัดๆ ฉันจะเลี้ยงกระต่ายไปทำไมเล่า นั่นนะฉันตั้งใจตุ๋นมันกินตอนกลางคืนต่างหาก ใครมันจะไปคิดว่าจู่ๆ ตอนบ่ายจะมีตรวจแบบไม่บอกล่วงหน้ากันล่ะ”

จากหน้าต่างพอจะมีลมเย็นโชยมาบ้าง ช่างเฮ่าเจียจึงยกขาหนึ่งบนขอบหน้าต่างมันเสียเลย พร้อมกับประท้วงอย่างไม่พอใจ “อีกอย่างนะ กระต่ายหูตกมันทำไม กระต่ายหูตกน่ารักจะตาย...”

เขาตัดสินใจส่ายขอบเข่าชี้รั้วความคนใกล้ชิดมาแต่ไหนแต่ไร ปลายเสียงลากยาวเล็กน้อย ทั้งยังติดเสียงขึ้นจมูกจากความร้อนอบอ้าวในคืนฤดูร้อน พลอยให้ความรู้สึกเหมือนเด็กหนุ่มอย่างประหลาด

“เออๆ นายไม่ต้องมาเล่นมุมนี้นักกับฉัน ถึงพวกศาสตราจารย์จะหลงกลแต่ฉันไม่หลงไปด้วยหรอกนะ โตป่านนี้แล้ว ยังไม่กลัวคนอื่นหัวเราะเยาะอีกเหรอ”

ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะชินชากับท่าทีแบบนี้ของเขามานานแล้ว จึงดูไปเข้าไปไม่หยุด

ช่างเฮ้าเจียหวาหวอดแล้วขี้ตาที่ปวดบวมเพราะความง่วงเล็กน้อย
ทอดมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างไม่สนใจ “พูดจาไร้สาระน่า คนหัวเดียว-
กระเทียมลืออย่างฉัน มันจะไปมี...”

ทันใดนั้นคำพูดของเขาก็ชะงักกลางคัน นั่นเป็นเพราะเขาเห็นใบหน้าที่
หนึ่งเข้าที่นอกหน้าต่าง

หากว่ากันโดยทั่วไป ใบหน้าแบบนี้ทำให้คนที่เห็นรู้สึกดีด้วยได้ง่ายๆ
เพราะถึงจะซิดขาวเกินไปบ้าง แต่ถึงอย่างนั้นสันจมูกก็ตรงโด่ง ดวงตาสีกล้า
โครงหน้าคมชัด ข้างยังประดับไว้ซึ่งรอยยิ้มที่ดูสง่างามและอ่อนโยน แต่
คำนิยามของ ‘ทั่วไป’ ที่ว่า ในสถานการณ์ปกติแล้วคงไม่รวมหน้าตาที่ไม่มี
ราวกันบนชั้นเจ็ดไว้หรอก

ในฐานะแพทย์แผนกฉุกเฉินผู้รักในวิทยาศาสตร์ ช่างเฮ้าเจียไม่กลัวผี
แต่เขาก็คงใช้เวลาสามวินาทีเพื่อชั่งน้ำหนักว่า เขาควรจะเอาโทรศัพท์ขว้างใส่
ใบหน้านั้นจังๆ ลักทีดีไหม

“เป็นอะไรไป ร่วงจากขอบหน้าต่างจนได้รึไง”

เสียงจากปลายสายเต็มไปด้วยความเป็นห่วง ช่างเฮ้าเจียสูดลมหายใจ
เข้าลึกๆ หันไปเผชิญหน้ากับสายตาที่จ้องมองมาอย่างอบอุ่นของแวมไพร์
กัดฟันกระซิบเสียงเบา “ไว้คุยกันทีหลัง ฉันมีเรื่องนิดหน่อย”

พูดจบเขาก็ตัดสาย ยัดโทรศัพท์เข้ากระเป๋าทางเกง เหยยตามทางแขก
ไม่ได้รับเชิญตรงหน้า “คุณเว่ย ช่วยอธิบายพฤติกรรมของคุณตอนนี้หน่อย
ได้ไหมครับ”

“ผมได้ยินมาจากเพื่อนมนุษย์หมาป่าโดยบังเอิญว่า เขาพบคุณหมอช่าง
บนรถไฟใต้ดิน และได้พูดคุยอย่างเป็นมิตรสนิทสนมกับคุณ”

เว่ยหลงจ้องมองเขาด้วยรอยยิ้ม นัยน์ตาสีรัตติกาลเปล่งประกายอบอุ่น
และไม่ทำให้คนรู้สึกเบื่อหน่าย “โปรดอภัยให้ความรู้ลึกอันยากจะควบคุม
ของผมด้วย แต่กลิ่นของคุณชวนให้หลงใหลมากเกินไปจนเกินไป จนผมถูกแรง
กระตุ้นลึกลับในร่างกายสั่งให้ออกตามหาจนมาถึงที่นี่”

“ได้รับคำชมว่ากลิ่นน่าหลงใหลจากแวมไพร์เหี้ย ไม่รู้ทำไม ผมกลับ
ไม่รู้รู้สึกดีใจเลยแม้แต่หน่อย”

ช่างเฮ้าเจียส่ายหัวอย่างเหนื่อยหน่าย ผลักหน้าต่างให้กว้างขึ้น แล้วเอียงตัวให้อีกฝ่ายกระโดดเข้ามาจากด้านนอก “ท่านแวมไพร์จากยุคกลางผมมีคำขอเล็กๆหนึ่งข้อ”

“อันที่จริงถ้าว่ากันตามธรรมเนียมของเรา คุณควรเรียกผมว่า ‘องค์ชาย’ มากกว่า แต่เรื่องพวกนี้ก็เป็นแค่รายละเอียดที่ไม่สลักสำคัญ คุณหมอช่างโปรดยกมือมาเถอะ ไม่ทราบว่ามีอะไรให้ผมรับใช้หรือเปล่าครับ”

เว่ยหลงกระโดดเข้ามาในห้องอย่างนุ่มนวล ปิดเสื้อสูทให้เข้าที่ แล้วจ้องมองเขาด้วยรอยยิ้ม

ช่างเฮ้าเจียรู้สึกน้อยหน้าไม่ได้ เบือนศีรษะใช้มือหนึ่งยื่นขอบหน้าต่างย้ายมายืนบนพื้นอย่างมั่นคง “มีคำขอเดียวเท่านั้นแหละ ครั้งหน้าเวลาจะพูดอะไร ขอคำศัพท์แบบบ้านๆกว่านี้หน่อยได้ไหม คุยกับคุณที่ไร ผมจะรู้สึกเหมือนตัวเองทะเล่ลุมิตไปอยู่ในหนังพากย์เสียงทุกที...”

“ได้ครับ”

ในขณะที่เว่ยหลงสุดหายใจเตรียมจะพูดต่อ แต่แล้วก็นึกถึงคำขอของอีกฝ่ายขึ้นมาได้ จึงกลืนถ้อยคำที่กำลังจะเอ่ยออกมา แล้วยิ้มบางๆ พลังขยับตัวให้เขา “อันที่จริงถ้าเป็นไปได้ ผมอยากใช้ดวงตาของผมสื่อความรู้สึกในใจไปให้คุณมากกว่า ตอนที่ยืนมองตามผม คุณนึกถึงอะไรเธอ”

ช่างเฮ้าเจียพิจารณาเขาอย่างละเอียดเจียบๆ ครู่หนึ่ง แล้วเอื้อมมือไปจับที่ไหล่ของอีกฝ่าย คั้นเอาไฟฉายขนาดเล็กจากกระเป๋ากางเกง แล้วส่องไปที่รูม่านตาของเขา

เว่ยหลงมองการกระทำนั้นด้วยความสงสัย ยกมือโบกไปมาหน้าลำแสงไฟฉาย “อภัยให้ความยังใหม่ของผมด้วย อันนี้เป็นธรรมเนียมพิเศษอะไรหรือเปล่าครับ”

“เปล่า แค่การตรวจเบื้องต้นนะ”

ช่างเฮ้าเจียส่ายหน้า ตบเบาๆ ที่ปากของเขา “รูม่านตาสองข้างขยายกว้าง ไม่มีการตอบสนองต่อแสงที่เด่นชัด สิ่งเดียวที่ผมคิดออก มีแต่การแจ้งแสดง ความเสียใจต่อสมาชิกครอบครัวคุณเท่านั้นแหละ”

ฤดูร้อนต้องระวังโรค จากเครื่องปรับอากาศ

“อย่างนั้นเองเธอ...”

สีหน้าของเว่ยหลงพลันดูหม่นหมองลงเล็กน้อย ก่อนจะถอนหายใจเบาๆ แล้วหันกลับไปอีกทางโดยไม่พูดอะไรอีก

เห็นท่าทางผิดจากเดิมของเขา จิตสำนึกของคุณหมอช่างก็ผุดขึ้นมาเองโดยอัตโนมัติ พาเขาให้รู้สึกผิดอย่างไม่มีสาเหตุ จนต้องยื่นมือไปวางบนไหล่ “ขอโทษที่ ปกติผมเป็นคนชอบล้อเล่นไปเรื่อย ไม่ใช่ว่าตั้งใจอยากทำให้คุณรู้สึกไม่ดี คุณไม่ต้องเก็บไปใส่ใจ...”

คำพูดของเขายังไม่ทันจบดี จู่ๆ คนคนนั้นก็หมุนตัวกลับมา บนใบหน้าหล่อเหลาและซีดขาว ไม่ได้มีความเศร้าซึมอย่างที่เขาคิดไว้เลยแม้แต่น้อย แต่กลับเต็มไปด้วยรอยยิ้มที่ดูเหมือนว่าจะกระตือรือร้นกว่าเวลาปกติเสียอีก

ก่อนที่ข้างเสาเจียจะทันได้ตั้งตัว เว่ยหลงก็กุมมืออีกข้างหนึ่งของเขารั้งขึ้นมาแนบแก้มเบาๆ ด้วยท่วงทีงดงาม

“คุณเป็นสุภาพบุรุษที่เอาใจใส่คนอื่นมากจริงๆ นี่เป็นสิ่งที่ผมชื่นชมในตัวคุณมากที่สุด แต่คำพูดแบบนี้ไม่จำเป็นต้องเก็บมาใส่ใจหรอก พวกผมยอมตระหนักถึงเรื่องนี้อยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ถ้าย้อนกลับไปในอดีตเมื่อนานแสนนาน จุดประสงค์แรกเริ่มที่แวมไพร์อย่างพวกผมนอนในโลงศพ ก็เพื่อ

ทำให้มนุษย์ตกใจเล่นนั่นแหละ”

“แวมไพร์อย่างพวกคุณนี่ ทำตัวไร้สาระกันดีจริง ๆ นะ...”

ช่างเฮาเจียรู้สึกเหนื่อยล้าไปทั้งกายใจกับอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ของแวมไพร์ตรงหน้า ถอนหายใจอย่างปวดหัว ทั้งตัวนั่งบนเตียงไม้กระดานแข็ง ๆ “ถ้าคุณเว่ยไม่มีธุระอื่นแล้ว ผมเองก็ควรพักผ่อนได้สักที ช่วยปิดหน้าต่างให้ผมหน่อยได้ไหม”

“โปรดอย่าให้คำพูดตรง ๆ ของผมด้วยเถอะ บางทีพูดแบบนี้อาจจะดูเป็นการล่วงเกินคุณก็ได้ แต่การที่คุณจะพักผ่อนในสถานที่แบบนี้ ออกจะดูโกโรโกโสไปสักหน่อยนะครับ”

เว่ยหลงกวาดตามองรอบด้าน สายตึระน้อย ๆ อย่างสลดใจ แต่ช่างเฮาเจียกลับไม่ได้รู้สึกถูกล่วงเกินอะไร เพียงแค่ม้วนเสื้อผ้านำมารองหลัง พักตึระกับแขนแล้วเอนตัวพิงผนัง “ไม่โกโรโกโสก็แปลกแล้ว พ่อแม่ผมฉวยโอกาสย้ายบ้านตอนที่ผมไม่อยู่ ขนาดของที่จะเอามาใช้รับแขกอย่างคุณยังไม่เหลือสักอย่าง”

“การปล่อยให้สุภาพบุรุษตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ โดยที่ตัวเองได้แต่มองดูอยู่เฉย ๆ ไม่ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ นับว่าเป็นพฤติกรรมที่ไร้มารยาทถึงที่สุด”

เว่ยหลงเพิ่งพูดได้เพียงประโยคเดียว เขาก็นึกถึงคำขอก่อนหน้าของช่างเฮาเจียขึ้นมาได้ คำเชิญที่หรูหราและสง่างามของเขาจึงหยุดชะงักลงกลางคัน เขาไตร่ตรองอย่างละเอียดลึกซึ้ง ก่อนจะยื่นมือไปหาอีกฝ่ายอย่างตรงไปตรงมาและเปี่ยมไปด้วยความจริงใจ “ไปบ้านผมไหม ผมเลี้ยงข้าวคุณเอง”

“ไม่ต้องหรอก ผม...”

ช่างเฮาเจียคิดจะปฏิเสธอย่างสุภาพตามลัทธิชาตญาณ แต่ในตอนนั้นเองห้องของเขาก็ส่งเสียงร้องออกมาอย่างไม่ให้ความร่วมมือ

ยึกยักระหว่างความระแวงระวังกับการเต็มท้องให้อิ่มได้ไม่ถึงหนึ่งวินาที คุณหมอช่างผู้มีเหตุผลเป็นเลิศก็กลับคำอย่างไม่ลังเล “...บ้านคุณอยู่แถวไหน ไกลไหม”

“ไม่ไกลครับ ผมขับรามา”

เวย์หลงทำความคุ้นเคยกับวิธีการพูดคุยกับอีกฝ่ายได้อย่างรวดเร็ว เขายื่นมือออกไปก่อนจะโค้งตัวลงเล็กน้อยอย่างสง่างาม ในดวงตาแฝงรอยยิ้มที่พึงพอใจและมั่นใจ

คนเราเผลอติดเห็นบุญคุณใครเข้าเมื่อไรก็กลายเป็นต้องยอมโอนอ่อนให้แก่เขา ซ่างเฮ่าเจียที่ความจริงไม่เหลือเงินติดตัวแล้วหลังจากซื้อตัวรถไฟใต้ดิน ตัดสินใจยอมจำนนต่อพลังอำนาจของระบบทุนนิยมเก่าอันชั่วร้าย เขายื่นมือออกไปอย่างยอมรับในชะตากรรม ก็ถูกจับไปกุมอย่างมั่นคง

มือของอีกฝ่ายไม่ได้เย็นเป็นน้ำแข็งอย่างที่คาดไว้ ตรงข้าม มันกลับเจือไปด้วยความอบอุ่นแสนเบาบาง ซ่างเฮ่าเจียมองรอยยิ้มในนัยน์ตาของเขาด้วยความประหลาดใจ กุมมือที่เห็นได้ชัดว่ามีอุณหภูมิของสิ่งมีชีวิตอีกครั้ง “ไม่มีการไหลเวียนของเลือด ไม่มีไมโทคอนเดรียให้พลังงาน นี่คุณทำได้ยังไงนะ”

“ไม่ยากเลยครับ มนุษย์มีสิ่งประดิษฐ์ที่น่าสนใจมากมาย อย่างเช่นเจ้าสิ่งนี้ที่เรียกว่ากระเป๋าน้ำร้อนนี่”

เวย์หลงหัวเราะเบาๆ ยื่นกระเป๋าน้ำร้อนขนาดเล็กกะทัดรัดจากกระเป๋าลើส่งให้เขา “เป็นไงครับ อยากลองหน่อยไหม”

“ไม่ต้องละ ตอนนี้ผมร้อนจนอีกนิดไฟจะลุกติดอยู่แล้ว”

ซ่างเฮ่าเจียรีบโบกมือ ปฏิเสธข้อเสนอของอีกฝ่ายแบบไม่ต้องคิดพาให้เวย์หลงหลุดยิ้มออกมาอย่างอดไม่อยู่ “มนุษย์อย่างพวกคุณนี่อ่อนไหวต่ออุณหภูมิเสียจริง ราวกับงานศิลปะที่แสนประาะบางแต่ก็ประณีตงดงาม หากไม่ระวังก็อาจจะถูกทำลายลงได้อย่างง่ายดาย แต่ในขณะเดียวกันก็สมบูรณ์แบบจนไม่อาจปล่อยมือไปได้”

“บ้านๆ นะ จำไว้ว่าขอแบบบ้านๆ หน่อย”

ซ่างเฮ่าเจียเองก็จับวิธีการพูดคุยอย่างมีประสิทธิภาพกับเวย์หลงได้แล้วเช่นกัน จึงโบกมือเพื่อหยุดอีกฝ่าย ก่อนที่เขาจะเริ่มร่ายอะไรยาวๆ อีกครั้ง ฝ่ายเวย์หลงเองก็ดูเข้าใจเป็นอย่างดี หยุดชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนถ้อยคำอย่างคนพร้อมรับฟังความคิดเห็น “...ผมหมายถึง คุณน่ารักมาก”

“ผมนึกว่าพอพูดสั้นๆ แล้ว มันจะไม่เปลี่ยนขนาดนี้ แต่ดูเหมือนว่า ก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันสักเท่าไร...”

ช่างเฮ้าเจียชนลูก สายตึ้งระอย่างหวาดๆ “ช่างเถอะ เรายีบไปกัน ดีกว่า เต๋ยวนะ ที่บ้านคุณมีแอร์หรือเปล่า”

เมื่อนึกถึงความจริงที่ว่าอีกฝ่ายเป็นคนที่สามารถพกกระป๋องน้ำร้อน ไปไหนมาไหนได้อย่างสบายๆ ในสภาพอากาศแบบนี้ ช่างเฮ้าเจียจึงทั้งกังวล และกังขากับเรื่องนี้ขึ้นมาทันที

ผ้งเว่ยหลงเองก็ดูคล้ายว่าจะชอบเห็นท่าทางว่าอุ่นใจของเขาไม่น้อย จึงตั้งใจแสร้งทำทีพิมพ์คำครุ่นคิดกับตัวเองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้า พร้อมรอยยิ้มแล้วตอบว่า “สบายใจได้ครับ ถึงผมจะไม่รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิสักเท่าไร แต่เพื่อนมนุษย์หมาป่าของเราไม่ได้ ต่างไปจากพวกคุณมากนักหรอก”

“นั่นก็ดี มีแอร์อย่างนี้เราค่อยเป็นเพื่อนกันได้หน่อย ให้ผมนอนโล่งศพ เป็นเพื่อนคุณก็ยังไม่เป็นปัญหา”

เมื่อได้ยินคำรับประกันของเขา ช่างเฮ้าเจียก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก จู่ๆ ก็รู้สึกชอบคุณเพื่อนมนุษย์หมาป่าจากใจจริง

“ความจริงแล้ว เพื่อที่จะหลอมรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมในยุค ปัจจุบัน ผมได้ลองนอนบนเตียงของมนุษย์ดูแล้ว ช้ายังตกหลุมรักที่นอน ซิมมอนส์¹ เข้าอย่างจัง บางทีผมมองของผมอาจจะลำเอียงไปบ้าง แต่ที่นอน ซิมมอนส์คือหนึ่งในสิ่งประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์อย่างแน่นอน ในอนาคตต่อไปผมจะกลายเป็นหินอีกครั้ง ผมก็จะต้องสั่งทำโล่งศพที่ทำจาก ที่นอนซิมมอนส์ให้ได้”

เว่ยหลงหัวเราะเบาๆ ตอบรับอย่างจริงจัง เปิดหน้าต่างออกอย่าง เอาใจใส่ แล้วยื่นแขนข้างหนึ่งมาให้เขา

“เราจะออกจากห้องนี้ด้วยวิธีธรรมดาไม่ได้หรือ?”

เห็นการกระทำของเขาแล้ว ช่างเฮ้าเจียก็อดไม่ได้ที่จะบ่นเบาๆ แต่

¹ Simmons ชื่อแบรนด์ผลิตภัณฑ์ที่นอนสัญชาติอเมริกัน

ถึงอย่างนั้นร่างกายกลับหิบลึงของที่ติดตัวมาอย่างซื่อตรง แล้วเดินไปที่
ขอบหน้าต่างอย่างกระตือรือร้น

“มองทิวทัศน์ยามค่ำคืนอันเจียบสงบชวนให้หลงใหลแบบนั้นแล้ว คุณ
ไม่รู้สึกลอยลางจะหลอมรวมเข้ากับควมมิดมิดในคำคืนนี้ไปกับผมบ้างหรือครับ”

เว่ยหลงก้าวมาข้างหน้า คว่าตัวเขามาไว้ในอ้อมแขนอย่างนุ่มนวล เอียง
ศีรษะเล็กน้อยแล้วกระซิบที่ข้างหูของเขาพร้อมรอยยิ้ม

ประสิทธิภาพของกระเป๋าน้ำร้อนมีผลอยู่แค่บริเวณฝ่ามือ ความเย็น
ที่ไม่ได้สัมผัสมานานโอบทั่วกายของช่างเฮ่าเจียเอ๋อไว้ ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะ
ถอนหายใจออกมาด้วยความสบายตัว “ความอยากที่จะหลอมรวมเข้ากับ
ควมมิดมิดนะไม่มีหรอก แต่ความอยากที่จะอยู่กับคุณนี่ยังพอต่อเวลาได้
อีกสักพัก...”

“ถ้ารู้ตั้งแต่แรกว่าเลียนแบบเป็นเครื่องปรับอากาศ แล้วจะมีโอกาส
ได้รับเกียรติพิเศษเช่นนี้ ผมคงรบคุณเข้ามาทอดอย่างไม่ลังเลไปนานแล้ว”

เมื่อมองไปยังคนที่แทบจะเกาะอยู่บนตัวเขา เว่ยหลงก็หัวเราะออกมา
อย่างเอ็นดู ยกมือตบหลังอีกฝ่ายเบาๆ “ถอดผมแน่นๆ อย่าลืมหาเสื้อ”

“ไม่ต้องห่วง ผมไม่ได้เป็นโรคกลัวความสูง...”

ช่างเฮ่าเจียเอ๋อไม่รู้สึกละอายใจอะไร จึงตอบไปอย่างเฉยชา ขณะ
เตรียมจะไม่เรื่องวีรกรรมอันกล้าหาญสมัยเด็ก ตอนที่ปีนตึกเพื่อไปเอากุญแจให้
อีกฝ่ายฟัง จู่ๆร่างกายกลับทะยานขึ้นไปบนฟ้า ทิวทัศน์รอบข้างเปลี่ยนแปลง
ไปอย่างรวดเร็ว กลายเป็นท้องฟ้าที่พร่างพรายไปด้วยดวงดาวในชั่วพริบตา
และก่อนที่เขาจะทันได้ตั้งตัว เขาก็ตกลงไปยังล่างทันที

“พวกคุณโหดตึกแต่ละที ต้องใช้แรงโน้มถ่วงโลกให้คุ้มอย่างนี้ทุกครั้ง
เลยไหม!”

ในฐานะแพทย์แผนกฉุกเฉิน แน่นนอนว่าคุณหมอช่างที่ดูแลผู้บาดเจ็บ
จากการกระโดดตึกมาตลอดสองปี ย่อมตระหนักถึงผลที่จะตามมาจาก
สถานการณ์นี้ได้ เขาร้องอย่างตกตะลึงออกมาจากกันบังของหัวใจ น้ำเสียง
แทบดังออกมาเป็นเครื่องหมายตกใจแปะท้าย

เสียงหัวเราะที่มุดต่ำดังแผ่วมาจากข้างหู พร้อมกับควมยินดีที่แผ่

ไว้ด้วยความสุขที่ได้เห็นความทุกข์ของผู้อื่นอย่างชัดเจน พาให้คับแค้นใจจนต้องกัดฟันกรอดอย่างห้ามไม่อยู่ แต่ในขณะเดียวกันเขาก็ยังถูกเสียงที่ดังก้องอยู่ในอกนั้นชักพาให้ใจสั่นไหวอย่างประหลาด

สิ่งที่เรียกว่าแวมไพร์ เป็นตัวตนที่อันตรายและเย้ายวนใจต่อมนุษย์ได้ง่ายดายเหลือเกิน

โคตรอันตราย

รักชีวิต อย่าคิดเข้าใกล้แวมไพร์ เมื่อเห็นทิวทัศน์บนพื้นดินขยายใหญ่ขึ้นอย่างรวดเร็วต่อหน้าต่อตา เสียงลมที่พัดกระหน่ำอยู่ข้างหู ช่างเห่าเจียก็ตัดสินใจในทันทีว่า เขาจะต้องเพิ่มประโยชน์ลงไปในการจารึกบนหลุมฝังศพของตัวเองให้ได้

“ความจริงแล้วพลังของพวกผมที่ถูกบรรยายในภาพยนตร์หรือละครจำนวนไม่น้อย มักจะพูดเกินจริงและคลาดเคลื่อนไปมาก”

แรงดึงดูดที่รุนแรงพลังนรกดลึงกะทันหัน เว่ยหลงยืนอยู่บนกิ่งไม้อย่างมั่นคง หลังจากกิ่งไม้ที่อยู่ใต้เท้าส่ายขึ้นลงเห็บ ๆ อยู่สองสามหน เขาก็โอบคนในอ้อมแขนแล้วกระโดดขึ้นไปอีกครั้งอย่างแผ่วพลีว

“อันที่จริงแวมไพร์อย่างพวกเราไม่ได้มีพลังมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่เหนือธรรมชาติ เราบินบนฟ้าหรือเคลื่อนย้ายสลับพื้นที่ไม่ได้ ที่พวกเราสามารถขยายขอบเขตการเคลื่อนไหวได้อย่างไม่มีจำกัด เป็นเพียงเพราะว่า พวกเรากระโดดได้สูงกว่ามนุษย์เท่านั้นเอง”

EMERGENCY

ตลอดชีวิตยี่สิบเจ็ดปีที่ผ่านมา **ช่างเฮ่าเจีย** นายแพทย์หนุ่มประจำแผนกฉุกเฉิน
ผู้ซึ่งคลุกคลีอยู่กับวิทยาศาสตร์มาโดยตลอด ไม่เคยคาดคิดว่าอุบัติเหตุรถมินิบัสพลิกคว่ำลงภูน้ำ
จะนำพาเขาไปสู่โลกอีกใบ ชีวิตที่วุ่นวายอยู่แล้ว กลับทวีความวุ่นวายยิ่งขึ้น
เพราะการปรากฏตัวของมนุษย์หลากหลายสายพันธุ์ที่ป่วยด้วยโรคประหลาด
ทั้งมนุษย์หมาป่าที่แพ้นุซนิช เอลฟ์ที่ร้องเพลงชนิดคีย์ มีงูที่หวาดกลัวความสูง สิงโตตัวผู้ไร้แผงคอ
หรือแม้กระทั่ง **เว่ยหลง** แวมไพร์เลือดบริสุทธิ์จากยุคกลางของอังกฤษ
ผู้ที่เข้ามาสร้างความปั่นป่วนในชีวิต และยังเข้ามาทักท้วงหัวใจของเขาอีกด้วย
แต่เมื่อหวนนึกถึงการพบกันครั้งแรก เขาก็อดที่จะถอนหายใจไม่ได้
เพราะอีกฝ่ายดันกลัวเลือดเสียจนเป็นลมคอพับนะสิ!

“เป็นแวมไพร์แต่ดันกลัวเลือดเนี่ย พูตไปพูตมาก็เกือบจะเป็นโรคภัยแรงถึงชีวิตเลยนะครับ”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7962-4

